



Bütün ülkelerin  
proleterleri birleşin!  
Karkerên hemû welatan yekbin!

# İŞÇİNİN SESİ

Demokrasi için  
tek yol devrim!  
Yıl:11, Sayı:274, 7 Ocak 1985

Burjuva partileri nikah şahitliğine, sünnet düğünlerine merak sardılar

## Yığın çalışmasını artırdılar

Burjuva siyasetçileri, partileri elden gidince, kendi deyimleriyle, "sine-i millete" döneriz dediler. Birdenbire nikah şahitliğine, sünnet düğünlerine merak sardılar. Bu yollardan gazete fotoğraflarına tırmanıp, suratlarını halka unutturmamaya çalıştılar.

Eskiden, kapitalizm Osmanlı'nın içinden daha yeni çıkarken, burjuvanın "sine-i millete" başvurusu komitacılığa kadar uzanırdı. Şimdi ise, devrimci durum yaşamış, iktidara elini uzatmış bir işçi sınıfının olmasından ötürü burjuvazinin yığın çalışması nikah şahitliği düzeyinde kalıyor. Bugünkü burjuva partiler bu yöntemlerle, ama esas olarak, toplumda güç dengelerinin değişmesiyle, faşist kliğin insiyatifi elden kaçırmasıyla ortaya çıktılar.

Her siyasal parti bir iktidar alternatifi demektir. Partiler bunun için kurulur. Bir sınıfın partilerinin yaşamda yanyana varolması ve iktidar için birbirleriyle mücadele etmesi, o sınıfın bir bütün olarak ülkeyi yönetmesinin mekanizmasını öngörür. Burjuvaziden konuşursak, onun partilerinin birbiriyle iktidar için mücadele edeceği çerçeveye —

sınırları dar ya da geniş, ister sınırları dar ya da geniş olsun — burjuva demokrasisi denir. Faşizmde ise, finans-kapitalin bir kesimi, öteki burjuva kesimlere hayat hakkı tanıyan burjuva demokrasisini ortadan kaldırdığı ve tüm topluma çıplak diktatörlük uyguladığı için bir *yasasızlık* çerçevesi söz konusudur.

12 Eylül'ün getirdiği *yasasızlık* çerçevesi (MGK'nın sınırsız erki ve anayasasızlık ortamı) halkın basıncına dayanamadı. 12 Eylül öncesine göre daha güçlü bir yürütmeyi öngören ama — tanımlı gereği — *yürütmeyi sınırlandıran* ve öteki burjuva siyasal eğilimlere yaşam hakkı tanıyan bir anayasa geldi. Dahası, gelişen olaylar, bu anayasanın rafta kalmadığını ve toplumca yaşama çekildiğini gösterdi.

Yeri gelmişken söyleyelim: Çeşitli yayın organlarının 1984'ü değerlendirme anketlerindeki yılın olayı nedir sorusuna herkes — adeta ağız birliği etmişcesine — 25 Mart yerel seçimleri dedi. Bu topyekün cevap bile, toplumun faşizmi kustuğunu ve c berbat anayasayı kaldırarak başka dünyalara doğru yelken açtığını gösteriyor.

Her sınıf ve katman tabii ki kendi dünyasına doğru toplumu itmek istiyor. Burjuvazi de, kendi sınıfının bir bütün olarak ülkeyi yöneteceği ve toplumda eskiden kabul görmüşe yakın bir çerçeveyi hazırlama telaşında. Burjuva partilerinin birbirleriyle ve faşist klikle boğuşmaları kaçınılmaz olarak halk yığınlarını da kendi elleriyle siyasete daha çok çekmelerini getiriyor.

Ortada ilginç bir köşe kapmaca oyunu var. Bir yanda, yaşamda *de facto* güç merkezi olma konumunu koruyan faşist kliğin fincancı katırlarını ürkütmemeye endişesi, öte yanda, aralarından birinin biraz fazlaca yığınlara meylenmesiyle, siyasette istenmedik düzeyde bir halk katılımının oluşması tehlikesi. Bunlar hassas dengenin iki ucunu oluşturuyor.

Bu arada 1982 Anayasası birçok açıdan zor durumdadır. Anayasanın getirdiği işleyiş ve kurumlar yeni durumları kapsayacak tarzda alabildiğine çekiştiriliyor. Esneyemediği yerlerde daha şimdiden anayasanın çarkları birbirini yemeye başladı. Başsavcılığın DYP'yi kapatma istemini Anayasa Mahkemesi reddediyor. Başsavcı Çilingiroğ-

lu, DYP'nin yeni tüzüğüne karşı hasta yatağından suç duyurusu yapıyor, yardımcısı, "o hasta, yetki bende, böyle dava açılmaz" diyor. Herhalde bu faşizmin öngördüğü monolitiklik değildir. Kalıplı kafalara göre, Başsavcılık, Yargıtay, Danıştay gibi kurumlar Evrenlerce atanıyor, o halde bu kurumlar da faşisttir. Ama hayat öyle göstermiyor. Toplumda değişen rüzgarlar, o kurumları da, o kurumları oluşturan kişileri de başkalaşmaya uğratiyor. Başsavcıyla yardımcısı, Başsavcılıkla Anayasa Mahkemesi birbirine düşüyor, Evren'in de içi içini yiyor.

Köyceğiz'de belediye başkanlığı için ara seçim yapıldı. Topu topu 2 bin 800 seçmen için bütün burjuva partilerin ağır topları küçücük kasabaya dolmuştu. Bu mini seçime neredeyse referandum havası veriliyordu. Derken, ağırbaşlı burjuva yazarlar uyarı yapmaya başladılar. "Yahu, tansiyonu bu kadar yükseltmeyin, 1985'te belediye başkanlığı boşalan 20'nin üstünde yerde seçim var, bu tempoyla giderse-niz Türkiye karışır" dediler.

DYP ve SODEP, 1986'da mitinglere başlamaktan, hatta

ortak eylemden söz ettiler. Ajan Calp ise, 1986 erken olur, biz 1987'de başlayacağız diye serzenişte bulundu. Bu sözler, Türk-İş toplantısındaki "sessiz yürüyüş ve miting" önerisiyle birlikte değerlendirilince şu gerçek bütün açıklığıyla ortaya çıkıyor. Yığınlar kıran kırana demokrasi savaşımına, yürüyüşlere, mitinglere, devrimci durum yıllarına susamıştır. Bu öyle gerçek, öyle elle tutulur bir özlemdir ki, havayı koklayan burjuva siyasetçiler bile lafta olsun değinmek zorunda kalmışlardır.

İşler bu düzeye gelmişken, tam zamanıdır diye, Rahşan Ecevit piyasaya sürüldü. DSP'nin örgütlenme çalışmalarına katıldığını açıkladı. Rahşan Ecevit DSP'ye başkan yapılarak o bayat "umudumuz Ecevit" diriltilmek isteniyor.

Başta söylediğimiz gibi, burjuvazi "sine-i millet"ten bu ucube partileri çıkarttı. Bizim ise sine-i sınıftan topluma götürülebileceğimiz pırıl pırıl proletarya hegemonyamız var. Demokrasi, onun gerçek sahibi proletarya hegemonyasında genişlesin. Demokrasi için tek yol devrim.

M. Kurtalan

Sarı sendikacılar işçileri dizginleyemiyoruz diye yakınıyorlar

## İşçiler dizginli yemeyeceklerdir

Türk-İş'in yaptığı bir açıklamaya göre, işten çıkarma yasağının kaldırılmasından bu yana ayda ortalama 2 bin 400 işçinin işine son veriliyor. İşten çıkarmalar ağırlığıyla sendikal nedenlerledir. Nitekim, örneğin Atlı Zincir Makina Fabrikası patronu Tekin Altuner, "sendikal hareketler olduğu için" diye bunu pervasızca kabul ediyor. Bu konudaki bir soruyu Atlı Zincir patronu şöyle cevaplıyor:

"Burası işyeridir. Çalışmak icap eder. İşine son verdiğimiz bu iki işçi öteki işçileri huzursuz ediyorlardı. İşyerine sükunet getirmek için işlerine son verdik." (Nokta, sayı:43)

Legal basında, bir yandan, işsizliğin can yaktığı üstüne feryatlar yükseliyor. Öte yandan, işçilere dönülüp, "aman ha" deniliyor, "her ay şu kadar işçi işinden oluyor, uslu durun, 'karışık' işlere bulaşmayın, yoksa işten atılırsınız, Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olursunuz!"

Bu, işçi sınıfına çok eskiden beri söylenen bayat bir korku masalıdır. Kapitalizm, zaten, işsiz kalma korkusu üstüne iş

disiplinini kuran, yani açlık disiplinine dayanan bir sistemdir. Dolayısıyla, kapitalizmde işçi işsizlikten ayrı düşünülemez. İşçinin kapitalizme karşı savaşımı, her zaman, kocaman işsizler ordusunun geri çekici, caydırıcı etkilerine rağmen yürümüştür.

Türkiye sendikacılığının bu alanda ulaştığı en ileri nokta, devrimci durum dönemindeki aktif yığın savaşlarına dayanarak, iş yasasındaki işçi çıkarmaları düzenleyen 13, 17 ve 24. maddelerin işçiden yana yorumunu sağlamak olmuştur. Bunun yanında, bazı toplu sözleşmelere konulan ek önlemlerle işten çıkarmalar daha da sınırlandırılabilirdi. Bugün bu noktadan çok geriye gidilmiştir. Faşizm döneminde, Yüksek Hakemler Kurulu, toplu sözleşmelerden iş güvencesine ilişkin hükümleri ayıkladı. İş yasasının 13, 17, ve 24. maddeleri bugünkü güçler dengesi içinde işçiden yana yorumlanmıyor. Ama gücümüz bileğimizde duruyor ve en sonunda, yaşamın gidişini, iki sınıfın çarpışması belirliyor.

Bugün Türkiye işte böyle bir çarpışmaya doğru hızla ilerliyor. Bunun göstergeleri hayatın

her alanında pıtrak gibi çıkıyor. Başta, fabrikalardaki değişen hava geliyor.

12 Eylül'den hemen sonraki dönemde, fabrikalarda, posta başlarının, yönetimin adamlarının afra-tafrasından geçilmiyordu. Deneyli işçiler bunlara "Evren paşa yiğitleri" adını takmıştı. Bu "yiğitler" bugün pörsüdüler, yine eski ip cambazlıklarına döndüler. İşçilerle yönetim arasında hokkabazlık yaparak gemiyi yürütmeye çalışıyorlar.

Fabrikada işçinin insiyatifinin artmakta olduğuna ilişkin birçok işaret vardır. Ne var ki, burjuva basını olayları yansıtmamak için bilinçli bir çaba içindedir. Yine de, fabrikalardaki bazı *çok ciddi* eğilimler basına sızıyor değil. Örneğin, işten atılan bir işçinin gazeteciye söylediği şu üstü kapalı sözler çok şey anlatıyor: "*Fabrikanın etrafında insanlar dolaşiyor, birşey olursa bizden bilecekler.*" (Nokta, sayı:43)

Evet, fabrikalarda gerginlik artmıştır. Fabrikaların etrafında dolaşmalar, yol kesmeler başlamıştır. Patronlar, "birşeyler olacağı" korkusu içindedirler. İşçilerin nabzını burjuvaziye

aktarmakla görevli Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz'ın da paçaları tutuşmuştur. Anlaşılan derdini burjuvaziye iyi anlattığını düşünüyor. Artık her konuşmasında, yaklaşan fırtınanın şiddetini gittikçe daha "ürkütücü" sıfatlarla ifade etmeye çalışıyor:

"Çalışma hayatımızda büyük bir buhran başlamıştır. *Bu gidiş iyi bir gidiş değildir.* Bu meselelere çözüm bulmalı ve Türkiye'nin yankı sosyal huzuru şimdiden tahrip edilmesin." (Tercüman, 23 Aralık 1984) (abç)

Şevket Yılmaz, kamu işyerlerini cenderesi altına alan Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu'nun yasal bir kuruluş olmadığını "keşfetmiş", "aman bunu geri alın, işçileri dizginleyemiyoruz" diyor:

"Siyasal iktidar bu yasa dışı tutumla işçilerin sosyal ve ekonomik çıkarlarının gerilemesine yol açmaktadır. Bu tutumu kamuoyu önünde açıkça kınıyorum. *Yarın bu yasaların ihlali yaygınlaşırsa, o fırtınaları biçmeye kimsenin gücü yetmez.* Siyasal iktidar bu büyük hatasını anla-

malı ve hatadan dönmek faziletini göstermelidir." (Tercüman, 23 Aralık 1984) (abç)

Türk-İş üst yönetimi bu endişeli hava içinde genişletilmiş başkanlar kurulu toplantısına gitti. 27 Aralık'ta başlayıp birkaç gün süren toplantı çok sert geçti. Bazı sendikacılar, toplu sözleşmelere oturmama, işi yavaşlatma, sessiz yürüyüş ve miting yapma önerileri getirdiler. Türk Metal'in uğursuz başı Mustafa Özbek, bu önerileri yapanlara "12 Eylül öncesi isteklileri, Enternasyonal Marşı özlencileri" diye saldırdı.

Evet, fırtına yaklaşıyor. Türkiye bugün öyle bir durumdadır ki, masum bir "sessiz yürüyüşün" ateşleyeceği toplumsal bombalar burjuvaziye hayatı zehir edebilir. Enternasyonal'in coşkun seli bütün ülkeyi kaplayabilir.

Fabrikalar büyük bir gerginlik içindedir. Bu potansiyel, onu boşaltmaya çalışan sarı sendikacılığı da küçük burjuva liberalizmini de ezip geçecek güçtedir. Haydi, daha daha dalıcı bir çalışmayla fabrikaların içine, yığınların içine!

S. Rasin

## İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 407 London, E16 2EA ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

## Kurmayı savaşa hazırlayalım

Selam Yoldaşlar, Yaklaşık iki saattir Sevgi Soysal'ın *Yıldırım Bölge Kadınlar Koşusu*'nu okuyorum. Kitabın başlangıcını 71'lerin devrimci militan kadrolara karşı başlatılan insan avını anlatan, yeren ve çoğu kez dönemin aptallıklarıyla alay eden bir bölüm oluşturuyor. Gelişen olaylarla o dönemin devrimci çıkışlarının yanıtında hissediyorsunuz kendinizi. Hele 13 yaşındaki Ayda'nın tavırları... İnsan duygusallaşılıyor.

Böyle bir ortamda yazacaklarımın duygusallık kokacağını düşündüm. Ama ne koktuğunun ne önemi var ki. Önemli olan yaşadığımız günlerde, tonla yol ayrımının bulunduğu bu günlerde neyi nasıl düşündüğümüz. Birşeyler yapabilmek kadar önemli olan bir diğer şey de güvenilirlik bir biçimde yapabilmektir.

Parti olarak savaş vermek birey düzeyinde savaş vermektен çok farklı birşey. En önemlisi kişisel kahramanlıklara, gereksiz çıkışlara yer yok. Bu böyle olunca güvenli çalışmanın birinci koşulunu yerine getiriyorsunuz. Kahramanlık yapmadan savaşmak biraz zor birşey. Önemli ve bir dolu ufacık ufacık şeylerle ilgilenmeniz gerekiyor.

Örneğin bugünlerde üniversitelerde pıtırak gibi boykot çağrıları, harçları ödememe istemleri ortalığı sarıyor. Aklıma bir arkadaşımın sözleri geldi: "Bu işler artık eskisi gibi gazla yürümüyor, herşeyden önemlisi emek harcamak gerekiyor."

Dikkat çekmek istediğim bir nokta, bu potansiyeli hoyratça harcamaktan çekinmektir. Tutuklamaları belli bir ölçüde engelleyebilir ama

tamamen önüne geçemezsiniz. Önemli olan eylemden ne elde edildiğidir. Kitlelerin güvenini elde etmek, her eylemde onları ve partiyi biraz daha ilerletebilmektir. O zaman tutuklama bile olsa yılgnlık getirmez.

Yazıma başlarken önceden çizdiğim tek çerçeve, bireyin vereceği savaşımla, güvenliğini sağlanmasının birbirinin karşıtı olarak insana sunduğu açmazdı. Ama şimdi görüyorum ki aynı açmaz parti içinde sözkonusu. Hem nasıl olmasın, bir anlamda parti, o bireylerin örgütlülüğünden başka ne ki? Ama sonuç anlamda partinin açmazla ilişkisi daha şanslı. Bir kere X, Y, Z, bireylerinin üçü de bu açmazı belli bir nokta da kesitirip hem güvenliğe dikkat edip hem de daha bir dolu çalışma kararı almış olsunlar. (Zaten böyle olmalı) Bu kararın sonunda X bireyi açmazdan yenilgiyle, Y ve Z bireyleri yenilgiyle çıktıklarında parti yenilgiyle çıkmış demektir? Peki açmazın aşarken deşifre olan X bireyi çok mu hata yaptı? Buna hiçbir zaman peşin yanıt veremezsiniz. Ama kesin olan hesaplarınızı böyleleri bir olasılığın her zaman gerçekleşebileceği üzerine kurmanızın gerekliliğidir. Gerisini bir parça da savaş anının koşulları belirler. Hiçbir ordu savaş meydanına girmeden savaşın tüm koşullarını önceden belirleyemez. Ama iyi bir ordu, savaş anında, neler yapması gerektiğine hemen ve doğru karar verebilen kurmaya sahip ordu demektir. Bir de kurmanın emirlerini doğru ve eksiksiz uygulayabilen erlere sahip olmaktır sorun.

Bugüne kadar yaşadıklarımız hep bu savaşa hazırlık anlamında erlerimizi ve kurmaylarımızı yetiştirmektir. Taarruz da bunun en önemli parçalarından biri. İşte erlerimiz olgunlaştı, işte kurmaylarımız olgunlaştı işte ortam olgunlaştı diyorsak haydi o zaman savaşa.

Tüm yoldaşlara çalışmalarında başarılar dilerim.

*Hasan Kıvırcık, Ankara*

## Zonguldak'ta muazzam bir dev uyuyor gibi

Türkiye'deki bir yoldaştan aldığım mektupta gazetemizde yer almasında yarar gördüğüm çok güzel

değerlendirmeler var. Bazı parçalarını size aktarıyorum:

"... Zonguldak'ın dikkat çekici bir durumu var. Orada sanki muazzam bir dev uyuyor gibi. Önümüzdeki yıllarda Zonguldak'ta önemli ve ciddi olaylar olabilir.

"... Uzun çalkantı ve bulanıklıktan sonra Türkiye'de herşey yeniden netleşme dönemine girdi sayılır. Yoğun bir Türkleştirme propagandası var, din ögesi de yaygınlaşıyor. Bu arada Türkiye'ye göre, önceki yıllara oranla önemli sayılabilecek kararlar ve önlemler alınıyor. Ciddi gelişmeler oluyor. Açlık, sıkıntı ve sefalet, Özal'ın propagandacıları eliyle meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Milyonlarca insanın Türkiye'de herşeyin iyiye gideceği umuduyla yoğun sefaleti sineye çekip beklemesi için çabalıyor.

"Bu işin sonu ne olur tam kestiremiyorum. Tüm toplumu saran bir siyasal bunalım nereden, nasıl patlak verir bilmiyorum. Belki bankerlik olayında olduğu gibi ciddi bir ekonomik sorunla ya da ekonomik skandalla, belki Doğu'daki olaylarla, belki de bir sınır sorunuyla. Bu konuda şimdilik sadece birkaç gösterge var, kestirmek olanaksız. Ama bir kez böyle bir ciddi bunalım patlak verirse, yayılır, yağma olayları başlar ve sonunda iç savaşa kadar ulaşır gibi geliyor bana."

*M.Y., Londra*

## Yollarımız ayrıldı

Değerli yoldaşlar, Hepinize devrimci selamlar. Almanya'da gelişen olayların nasıl geliştiği ve bu olaylardan kimin yararlandığı artık ortaya çıkmıştır. Olaylardan sonra Ali H. K. Paris'e geldi, örgütleri dolaştı. İşçi Birliği'ne gelip bizlerle de konuşmaya çalıştı. Ben bir nokta üzerinde durmak istiyorum.

Ali H. K., İşçi Birliği'nde bulunduğu sürece yoldaşlarımızın isimlerini üstüne basa basa tekrarlayıp durdu. Oysa yoldaşların takma isim kullandığı çok iyi biliniyordu. Bunu neden yaptı?

Ali H. K., partinin ezici çoğunluğunun kendi yanında durduğunu söylüyor. Sonra da partiden bir sürü istemde bulunuyor. "Ezici çoğunluk" hiç "ezici azınlıktan" böyle istemlerde bulunur mu? Ali H. K. yalan yere çoğunluğum demekle çoğunluk olunmayacağını

bilmelidir.

Ali H. K. gerçekten görüşlerinin doğruluğuna güvense bugün tuttuğu yolu tutmazdı.

Belgelerin, tutanakların da gösterdiği gibi başlangıçta Ali H. K. ayrılmayı gerektirecek görüşler taşııyordu.

Buna rağmen ayrılmaya gidecek bir yolu seçmiş, komünizmden de yolunu böylece ayırmıştır.

*Tuncel Marsçı, Paris*



## Bir ses geldi kulaklarıma

Bir ses geldi kulaklarıma Mercan Köklü yoldaşımın sesi İşte biz, işte partimiz dedirten İçimi zangır zangır titreten Gözlerimi Cemile yoldaşın soyadına çeviren Bilincimi ta İngiltere'ye Maden ocaklarına ulaştıran Alıp beni masamdan Çukurova'dan başlayıp Dünyanın tüm emekçilerine doğru dolaştıran Maden ocaklarında durduran Bir ses geldi kulaklarıma.

Bir ses geldi kulaklarıma Adına *İşçinin Sesi* demişler Ses ki ne ses Gürleşmek için direnen Emeğin, kan içiciliğiyle övünen, Tarihin çöplüğüne kendi elleriyle atacağı ucubesini Ha yıktık, ha yıkacağız dedirten bir ses geldi.

Tarihin emek üstünde yükselen ucubeleri Eskiler derler ki "Vakti kerahat geldi" Ne demektir bilmem Ama bilirim ki Bizim vaktimiz bir geldi mi Onu anlatmaya Ne "Yer demir, gök bakar" Ne "Fırtına", "dipten gelen dalga" Ne de falanca güzel ve büyük tanımlama Yetmez. Bir ateştir ki o Ancak yaşanır.

*Hasan Kıvırcık, Ankara*

## İşçiyiz!

İşçiyiz! Bu dünyanın yükünü yüklenmiş geliyoruz güç bizde tükenmeyen enerji yarına sabır bizde

İşçiyiz! bu dünyanın yükünü yüklenmiş geliyoruz çarkın dümeni bizde Ak umutlar bulandı kof beyinler sulandı proleter uyandı gökleri sarsıyoruz

*Suruç*

## Aşmak gerek

Dalga dalga kükreyen taze kanla coşmak gerek dört duvar arasında köle sevgililer

koşmak gerek Kurallar var arap saçı engeller var, yarınlara engel

aşmak gerek Ata tımar gerek aşu gerek ağaca tohum gerek toprağa çarka değişim gerek

*Suruç*

10 Eylül - 18 Ekim 1984  
Eğilim Komitesi ve  
Üst Büro toplantıları  
**TUTANAKLAR**

**10 Eylül-18 Ekim 1984**  
**Eğilim Komitesi ve**  
**Üst Büro toplantıları**  
**TUTANAKLAR**  
**Yeni çıktı**

Fiyatı: £3.00  
DM12.00  
FF35.00  
İsteme adresi: PO Box 407  
London, E16 2EA

# Ustinof yoldaşı yitirdik

Sovyetler Birliği Savunma Bakanı ve SBKP Politbüro üyesi Dimitri Ustinof yoldaş 1984'ün son haftasında yaşama gözlerini yumdu.

30 Ekim 1908'de eski adıyla Samara yeni adıyla Kuybişev'de doğmuş olan Ustinof, bir işçi ailesinin çocuğudur. Önce bir kağıt fabrikasında ve mekanik olarak çalışmaya başlayan Ustinof, daha sonra okudu ve mühendis oldu.

Ustinof 1927'de, 19 yaşında partiye girdi. 1941'de, 33 yaşındayken Leningrad'daki Bolşevik Silah Fabrikası'nın yönetimine getirildi ve silah endüstrisinin

buradan Uralların doğusuna taşınması işini yürüttü. Stalin, "Kızıl baş" diye takıldığı Ustinof'a, özellikle buradaki başarıları nedeniyle, savaş sonrasında Sosyalist Emek Kahramanı nişanı verdi.

Daha sonra, Yuri Gagarin'in uzaya ilk giden insan oluşundaki katkıları nedeniyle Ustinof 1961'de bir kez daha aynı nişandan aldı. 1963'de sivil göreve geçen Ustinof, daha sonra yeniden askeri görevlere getirildi. 1976'da ise Savunma Bakanı, aynı zamanda Mareşal oldu ve SBKP Politbürosu'nda da yerini aldı.

Tam Gorbaçev yoldaş Britanya gezisindeyken Dimitri Ustinof'un ölüm haberi gelince, bunun büyük bir kayıp olduğunu söyleyerek gezisini erken bitirdi. Gerçekten de, tam silahsızlanma konusunda Batı ile yeniden görüşmelerin başlayacağı bir sırada Ustinof yoldaş gibi deneyimli bir Savunma Bakanı ve siyaset adamının ölümü çok önemli bir kayıptır.

Ustinof yoldaşın yerine Mareşal Sergey Sokolov atandı. 73 yaşında olan Sokolov, 1932 yılında Kızıl Orduya girmiş ve II. Dünya Savaşı'nda çok önemli görevler görmüştür.



Ustinof yoldaş

Bununla bağlı olarak, gerek Güney Afrika'nın beyaz yönetiminin, gerekse ABD ve öteki emperyalist ülkelerin tutumunda değişmeler oldu, birden "eşitlik" "demokrasi" söylevleri "reformlar" ortalığa döküldü.

## Güney Afrika halkı 1985'e dizi dizi yerel ayaklanmalarla girdi

Güney Afrika Birliği halkı ırkçı rejime karşı savaşımını 1984 yılında daha da yükseltti, 1985'e, artarak ve yayılarak süren dizi dizi yerel ayaklanmalarla girdi. Bununla bağlı olarak, gerek Güney Afrika'nın beyaz yönetiminin, gerekse ABD ve öteki emperyalist ülkelerin tutumunda 1984'te değişmeler oldu, birden "eşitlik", "demokrasi" söylevleri, "reformlar" ortalığa döküldü. Köleciliği kapitalizm temelinde hortlatmış ırkçı rejim sanki yıllardır, hem de bugüne göre çok daha ağır koşullarda sürüp gitmiyordu.

Kuşkusuz sürüp gidiyordu, değişen ve değişme getiren halkın savaşımındaki yükseliştir. Güney Afrika'da kapitalizm ırk ayrımı temelinde örgütlüdür. Derece derece, siyahlar, melezler bir yandan ucuz emek kaynağıdır, öte yandan sorunların gö-

rülmedik bir biçimde kurbanıdır. İşçiyken sudan ucuza çalıştırılan siyahlar, işsizliğin ilk kurbanı oldukları gibi, işsiz olunca da sorunların hapsedildiği ayrı bölgelere sürülür, işsizlik yanısıra açlık, hastalık ve yoklukla başbaşa bırakılırlar. Ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamın her alanında ırk ayrımı çıplak bir biçimde görülmektedir.

Bu duruma karşı Güney Afrika halkı yıllardır savaşım sürdürmektedir. Ancak son yıllarda iyice kötüleşen koşullar tüm baskılara rağmen savaşımın da yükselmesine neden olmuştur. Örneğin, 1980'lerde dünya kapitalizminin girdiği krizin etkisiyle Güney Afrika'da da işsizlik artınca, son yıllarda 3,5 milyon Afrikalı işsizlik bölgelerine yokluğun içine sürülmüştür. Ayrıca yerli halkın ödediği vergiler arttırılmış, onlara yönelik eği-

tim, sağlık, harcamaları ise kısılmıştır.

Yaşamın hepten dayanılmazlaştırılması karşısında, ırkçı rejimin ağır siyasal baskısı hepten sökmez olmuş, işçiler, hızla sendikal örgütlenmeyi geliştirmeye başlamışlardır. 1980-1983 arasında sendikali siyah işçi sayısı üç katına çıkmış, siyasal savaşım da sendikalar çevresinde odaklaşmıştır. Ayaklanmalar, boykotlar, polisle çatışmalar başlamıştır. Bunun üzerine ırkçı rejim, tek başına sopa siyasetinin sökmediğini görmüş ve bir dizi "reformlar" a başvurmuştur.

İrkçı rejimin ilk reformlarından biri, bundan önce yalnızca beyazalara açık olan parlamentonun yerine, iki başka ırkı da katan, ama siyahları yine dışlayan ve ana kararı beyazlarda tutan üçlü bir sistem getirmek olmuştur. Amaçları arasında,

ezilen halkları renklerine göre ayrıma uğratarak savaşımını bölmek de olan bu sistem bu amacına ulaşamadığı gibi, daha geniş bir öfke yaratmıştır. Bu sistem için referandumun yapıldığı ve yığınsal bir boykotla karşılaştığı ağustos ayından beri halkın öfkesi kendini giderek yayılan yerel ayaklanmalarla göstermektedir.

1984 yılının yalnızca son 14 haftasında 170 kişi çatışmalarda can vermiştir. Yılın yalnızca ilk 6 ayında 176 grev olmuş, son sıralarda ise yalnızca bir greve 800.000 siyah işçi katılmış ve basit bir grev değil, şanlı bir barikat savaşı verilmiştir. 1984 Güney Afrika Birliği'nde ayaklanmalar, barikat savaşları yılı olmuştur. Dileğimiz 1985'in devrim yılı olmasıdır.

Savaşım böyle yükseldikçe, ırkçı rejimin tutumu değişmiştir.

Dünyanın en azgıncasına baskıcı yönetimi uzun bir süredir "reform" sözünü ağızdan düşürmemektedir. Yeni parlamentonun çeşitli reformlar hazırlayacağı söylenmekte, Cumhurbaşkanı Botha, bazı siyasi tutuklulara af çıkarmaktadır.

İrkçı yönetim bile bu yönde bir değişim geçirirken, Güney Afrika Birliği'nin beyaz liberalileri paniğe kapılmış ve patlama tehlikesine karşı uyarılar yağdırmaya başlamışlardır.

Uyarılar, tüm emperyalist ülkelerde, özellikle de ABD'de yakından kaydedilmektedir. Güney Afrika ırkçı rejiminin en ateşli destekçisi ABD şimdi Güney Afrika Birliği'ne demokrasi öğütleri veriyor. Reagan, Güney Afrika'ya eleştiri yöneltti! İşsiz siyahların yokluk bölgelerine sürülmesine ve siyah liderlerin yargıç önüne çıkarılmadan tutuklamasına karşı çıktı.

Reagan bayatlamış ırkçı rejimi durup durup da 1984 sonunda eleştirirken, aynı sıralarda ABD'de Güney Afrika'ya karşı yaygın protesto gösterileri de oluyordu. Bu gösterilerden birinde, aralarında 13 milletvekilinin de bulunduğu 50 kişi tutuklandı. Yani Reagan ve öteki burjuva partilerinin sözcüleri, Güney Afrika'ya karşı tutum değiştirirken, ABD kamuoyunun tepkisini yatırtmayı da amaçlıyorlar.

Öte yandan, 1984 Nobel Barış Ödülü, ırkçı rejimin karşıtlarından, Güney Afrikalı siyah papaz Desmond Tutu'ya verildi. Yıllardır ırkçı rejim nice kanlı baskılar uygularken ve bu baskılara karşı savaşım yıllardır sürerken, Nobel Barış Ödülü'nün bu yıl bir Güney Afrikalı'ya verilmesi emperyalist ülkelerdeki tutum değişikliğini de, Nobel Barış Ödülü'nün ne denli basit bir siyaset aracı olduğunu da gösteriyor.

Gerek ırkçı Güney Afrika rejimi ve onun yerli burjuva muhalifleri, gerekse çeşitli tonlarıyla dünya emperyalist sisteminin sözcüleri, Güney Afrika'da devrim olmasın diye uğraşıyorlar.



Ayaklanan Güney Afrika halkını köpekleriyle durduramayacaklar

## 8. Özveri Taarruzu'nun öğrettiği

**Güçlü bir merkezi örgüt ve en geniş yığın etkisi**

Yalçın Çağlar

Özveri taarruzları dönemleri örgütün enerjisini yoğunlaştırdığı, kaynaklarını sonuna kadar zorladığı dönemler oluyor. Tam da bu nedenle olağan dönemlerde geride duran zaafı ve eksiklikleri ışığın altına getiriyor. Örgütün tümünü ve tek tek üyelerini, eğiten, sınavan bir okul işlevi görüyor. 8. Özveri Taarruzu da bu bakımdan diğer taarruzlardan farklı olmadı. Yalnızca eğitim daha yoğun, sınavlar daha zordu. Büyümenin sancıları oldu bunlar. Dökülen döküldü, kalan kadrolar daha yetiştirdi. Örgüt başarıyla ilerledi.

Taarruzlar büyük ağırlığı ile militanların omuzlarında gider. En büyük özveriyi onlardan bekler. Bu her zaman böyle olmuştur. Bu nedenle de en başta onların bilincini, kararlılığını sorguya çeker. "Az veren candan, çok veren maldan" hesabı taarruza kıyasından, köşesinden katkıda bulunan "çevre"de taarruz nedeni ile örgütle arasında "sorun" çıkan pek olmaz. Militanlar için durum farklıdır. Onlar, bir taarruzdan diğerine artan büyük bir özveriyi sürekli yapmak durumundadırlar. Komünizme, devrime inancını yitirmekte olan bir kimse için bu dayanılır birşey değildir. Hele Avrupa ülkelerinde burjuvazi tüm olanakları ile her pencereden "gel" diye el ediyorsa.

8. Özveri Taarruzu, bu sınavda tek tek üyelerinin başarısı düzeyinde ele alındığında önceki taarruzlara kıyasla *üstün başarılı* olmuştur. Parti yıkıcılarının etkisinin görüldüğü Almanya ve Hollanda dışındaki örgütlerde taarruz sırasında hedefini tamamlamadan örgütü bırakma oranında geçen yıllara kıyasla büyük bir düşüş vardır. Bu oran örneğin İngiltere'de %1 olmuştur. Bu eğilim yıllar içinde yinelenmeden önemli bir sonuca varmak kolay değildir. Örgüt yeni militanlarla beslendiği süreçte Türkiye'nin siyasal ortamı devrim seçeneğini bilinçlerde yakınlaştırmadan, TKP-İşçinin Sesi Türkiye sol hareketi içinde devrimin kurmaylığına yapmaya aday örgüt olarak kafalarda ve gönüllerde sivrilmeye başlamadan ve ileri düzeyde merkezleşme, kurumlaşma ve kadrolaşmanın eşliğine gelmeden bu başarılı oranı yıldan yıla yinelemek olanaksızdır.

Parti yıkıcılarının "başarısı" ve sınırı da bu noktada başlayıp bitmektedir. Yöneticisi olduğu bir örgütte zaman içinde adım adım merkeze güveni yitirdikten sonra inancını yitirmiş bir grup insanı taarruz döneminin basıncı altında *İşçinin Sesi*'nden koparmak çok zor olmamıştır. Ve aynı nedenle de yönetici olarak böyle bir operasyonun yürütülemediği bölgelerde, parti yıkıcılığı, çoktan komünizmden kopmuş birkaç siyasal mevtaya Doktor Aslan'ın gençlik şıngısı yapma çabasından öteye gitmemiştir.

Parti yıkıcıları, 8. Taarruz'da *İşçinin Sesi*'nden kopardıklarının gerçekten *İşçinin Sesi*'nin



yanlış olduğunu düşündükleri için mi yoksa komünizmden, devrimcilikten ve özveriden 'devrimci' bir çıkış yapabilmek için mi bu yolda yürüdüklerini taş üstüne taş koymak istedikleri anda anlayacaklardır.

Bilimsel ideolojiyi pratiğine klavuz edinmeden siyasal savaşım yürütmeye çalışanlara yaşam muhakkak ki çok tuhaf bir

öğretmen olarak görünmektedir. Önce sınavı verip sonra dersi öğreten insafsız bir öğretmen.

Örgütümüz için durum farklıdır. Örgütümüz için yaşam sınavlarının da öğretimin bir parçası ve devamı olduğu, değerlendirmelerinde objektif bir öğretmen olmuştur. Bu nedenle de uzun yıllar içinde beklemediği sorunlar karşısında şaşırıp ka-

lan, kendisini ve sınıfını çuvallatan bir örgüt durumuna hiç düşmedik. Önemli siyasal hatalar yapmadık. Örgütsel düzeyde ele alındığında 8. Özveri Taarruzu'nun "sınavları"da böyle oldu. Biraz daha yakından bakalım.

Özveri taarruzları her zaman kitle çalışması ve siyasal savaşım ile örülü yürümüştür. Bunun

vurgusu ve biçimi o günün ortamına ve örgütün konumuna göre değişmiştir. Ancak 8. Özveri Taarruzu özellikle böyle olmuştur. 8. Özveri Taarruzu örgütlenmede daha güçlü bir merkezi örgütlenme ile en geniş yığın etkisi hedeflerini birlikte koyduğumuz bir döneme denk gelmiştir. Ve ilk kez taarruz bu yıl genel olarak siyasal ortamın

daha hareketli olduğu sonbahar aylarına kaydırılmıştır.

Bu koşullarda, taarruzun başarısının, siyasal savaşım için örgütün en çok geliştirilmeye muhtaç yönlerini en çok zorlayacağı beklenen bir gelişmeydi. Oyle de oldu. Bu taarruz partide merkezîyetçilik ile yerelciliğin kıyasıya boğuştuğu bir taarruz oldu. Güçlü bir merkezi örgütlenme ile en geniş yığın etkisi birleştiği ölçüde, yerelciliğin, merkez-kaç eğilimlerin partiden kendi kendisini tasfiye etmesi ile sonuçlandı.

Komintern'in Lenin'in denetimi altında Koenen ve Kusinen yoldaşlara hazırlattığı komünist partilerinin yapısına ilişkin tezlerinin 7. maddesinde şöyle diyor:

"...Eğer merkezîlik boş bir söz olarak kalmayacaksa, gerçekten uygulanacaksa bu, üyelerin bunun ortak eylemlerini ve savaş gücünü geliştirip güçlendirmek için nesnel olarak gerekli olduğunu duyacakları bir biçimde yapılmalıdır. Ters durumda, bu, yığınlara partinin bürokratikleştirilmesi olarak görünecek ve her türlü merkezîleşmeye, liderliğe, kesin disipline karşı bir muhalefet icat edeceklerdir." (Komünist Enternasyonal, İng. basım., cilt 1, sayfa 259, J. Degras)

diyalektiği. 8 Özveri Taarruzu'nun Avrupa'da ana dersi ve sınavı oldu. Bu gerçeği en güzel sayılar sergiliyor.

I nolu tablonun son sırasında 1984'ün diğer yıllara göreceli olarak hedefini, gerçekleştirdiği tutarı ve hedefi aşma yüzdesini görüyoruz. Taarruz başlarken 1977'ye kıyasla on kez büyük bir hedef konulmuş. Buna 1000 dersek bu hedef 1983'e kıyasla yüzde 11,1 daha fazladır. Ancak bu hedefin 953'ü gerçekleşmiş. Hedefin %4,6 altında kalmış. Geçen yıl gerçekleşen tutardan 1984 tutarının %2,1 daha az olduğunu Tablo II'nin son sırasında görüyoruz.

Sayılar olayları nasıl yansıtıyor?

Taarruzun başında henüz bir aylık yokken yüksek bir hedef konmuş. Bu hedef içinde geçen yılları da dikkate alan bir serim ile Almanya toplam hedefin %36'sını gerçekleştirmeyi üstlenmiş. Ne var ki III nolu tablodan da görüleceği gibi Almanya gerçekleşen 953'ün %8,7 oranını sağlıyor. Parti yıkıcılarının Almanya'da verdikleri parasal zarar örgütsel olarak tuttıkları yerden çok daha fazla olmuştur. Ancak bunda açıklaması zor bir yön yoktur.

örgütün bütünü içinde tuttuğu yerden çok daha az olmuştur. Bu sonucun tek bir açıklaması vardır: Başarının sırrı güçlü bir merkezi örgütlenmedir.

Tüm özveri taarruzu verilerinden parti yıkıcılarının Almanya ve Hollanda'da koyduğu hedeflerini ve ayrışmadan önce merkeze ilettikleri paraları düşersek 1984'ün hedefini 1000 değil 810 olarak belirlemek gerekecektir. Gerçekleşen 953 ise 940 olacaktır. Bu durumda örgütün sağlıklı unsurları hedeflerini %16 geçmiş olmaktadır. Bu oranı 1983'ün %8,3 hedefi aşma oranı ile karşılaştırdığımızda gönül rahatlığı ile "örgüt sağlıklı unsurlardan arınarak güçlenmiş" diyebiliriz. 9. Özveri Taarruzu'nun bunu çok daha parlak bir biçimde sergileyeceğinden eminiz.

Biz genç hedefi 1000 olarak hedefin yalnızca 47 birim altında kalmıştır. Bu ise parti yıkıcılarının yalnızca sakalımızı tıraş etmiş olduğunu gösterir (Bunu zaten o çirkin yalan makinalarında "Avrupa'nın çoğunluğu bizim yanımızda" derken bir başka anlamda yapıyorlardı).

Almanya 1000 hedefin 360'ını sağlayacak yerde ancak 87'sini sağlamışken, örgüt Avrupa'da hedefin yalnızca 47 altında kalmıştır. İngiltere olağanüstü başarılı bir çalışmayla ve ardından Fransa hedeflerinin üstüne çıkarak Almanya ve Hollanda'nın açığını kapatmıştır. Güçlü bir merkezi örgütlenme bir bölgede çıkan bir marazın yayılmasını ve bütüne zarar vermesini engellemiştir. Dahası zararı çok büyük ölçüde gidermiştir.

Şunu da hemen belirtelim ki güçlenen merkezîliğin en güzel kanıtlarından biri merkeze ulaşan tutar bu yıl Tablo IV'den de görüleceği gibi geçen yıla kıyasla çok daha yüksektir. Bunda elbette en çok katkıyı İngiltere'nin yapmış olmasının büyük etkisi vardır. Ne var ki toplanan paraları merkeze iletmek konusunda özellikle Norveç'in, onun hemen ardından Avustralya'nın ve Fransa'nın disiplinli tutumunun da etkisini belirtmek gerekir.

Özellikle İngiltere ve Fransa örgütlerinin ve hemen onların ardından Hollanda'nın başarısının kilidi-tılsımı taarruzu yaygın yığın çalışması ile iyi birleştirebilmiş olmalarındadır. İngiltere'de patatesten sade suya tiritte geçmekle böyle büyük bir para çıkmazdı. Fransa'daki ağır yaşam koşullarını ise tüm devrimciler iyi bilir. İngiltere'de bu yıl çevre ve sempatzanların katkılarındaki artış yaklaşık %500 olmuştur. Fransa'da ise taarruz boyunca iki greve, Limousin'de bir sendika kurulmasına ve Fransa'daki demokratların Türkiye'de demokratik haklar için savaşanlarla dayanışmasını sağlamak amacı ile bir komite kurulmasına öncülük edilmiş, bir radyo istasyonu kurulmuş ve kitle örgütü taarruzunun sonunda eskiye kıyasla çok daha büyük yeni bir binaya taşınmıştır.

Merkez organın sürekli işlediği biçimde yerel sorunlardan başlayıp yaygın ve militan bir kitle çalışması yürütemeyen örgütlerimiz ise hedeflerine ulaşmakta zorluk çekmişlerdir.

Öyleyse 8. Özveri Taarruzu'nun öğrettiği ve sinava çektiği dersin bir kez daha altını çizelim: Güçlü bir merkezi örgüt ile en geniş yığın etkisi.



## Taarruzumuzu c şkulu bir gec yle bitirdik

Fransa örgütü olarak bu seneki özveri taarruzunu da büyük bir başarıyla bitirdik. Örgüt olarak koyduğumuz hedefi geçtik. Taarruzumuzu 8 Aralık günü yaptığımız bir toplantıyla kapattık.

Çalışmalarımızı önceden planladık. Herkes görevini, yapacağı işi biliyordu. Tuttuğumuz salonu kızıl bayraklarla süsledik. Salonun ön tarafına kocaman kızıl bir bezin üzerine Fransızca ve Türkçe olarak "Devrim savaşımı devrimci özveri üstünde yükselir" yazısını yazdık. Ortasına da orak-çekiç çizdik. Salonun bir köşesine de gazete ve kitap sergisi açtık. Sergi çok ilgi çekti, gelen bütün konuklar ilgiyle izledi. Birçoğu almak istedikleri kitapların listesini bize verdiler.

Gece çok yığınsaldı. Fransız ve Tunuslu yoldaşlar katıldılar. Ayrıca Pirault işçilerinden

arkadaşlar da vardı. Gecede Pirault'daki olayları ve gelişmeleri kısaca anlattılar. Bir yoldaşımız özveri taarruzunun önemini ve gelişimini anlattı.

Daha sonra sıra eğlence bölümüne geldi. Önce piyango çekilişi yapıldı, hayli eğlenceli oldu. Sonra başarı ödüllerinin dağıtılmasına sıra geldi. Bu da çekişmeli oldu. Çünkü son güne kadar birincilik için yarışanlar vardı. Ayrıca hedefini geçenlere, en çok dış bağış toplayanlara ve hedefini en kısa zamanda tamamlayıp kollektif adına en çok özveri yapanlara da ödül verildi.

Ödüllerin dağıtılmasından sonra folklor ekibi halaylar çekip oyunlar oynadı, konukları coşturdu. Herkes oyuna katıldı, uzun süre hep birlikte halay çektik. Kapanış gecemizi Enternasyonal'i söyleyerek bitirdik.

Mehtap Sönmez, Paris

## Taarruzdan başarıyla çıkmak devrimci bir ölçüttür

Değerli Yoldaşlar, 8. Özveri Taarruzu'muzu bitirdik. Ama ben gene de taarruzla ilgili birşeyler yazmak istiyorum.

Bir buçuk yıldır İşçinin Sesi sempatzanıyım. Bu yıl ikinci kez yeni adıyla özveri taarruzuna katılıyorum. Özveri taarruzunun anlamını, neden bir gelenek haline geldiğini ve komünizme kadar süreceğini çok iyi anladım. Bu nedenle bu yılki hedefimi geçen yılın 7 katı olarak belirledim.

Geçenlerde Fransa'nın Paris şehrinde yapılan Barış Yürüyüşü'ne katıldık. Yürüyüşümüz boyunca çok miktarda bağış topladık. Bu para FİB ve İşçi

Birliği kollektiflerinin 8. Özveri Taarruzu katkılarını yazıldı.

Partimizde yaşadığımız son olaylardan sonra başta FİB olmak üzere herkes hedefini yükseltti. Ben zaten hedefimi tamamlamak üzereydim. Ben de yükseltiltim.

Taarruza katkı için ek iş buldum, tüm masraflarımdan kısarak katkımı arttırmaya çalıştım. İki defa hafta birincisi oldum. Yoldaşlar, taarruzumuz bir devrim okuludur. Başarıyla çıkmak bir ölçüdür. 8. Özveri Taarruzu'ndan başarıyla çıktık, nice taarruzlara. Devrimci se-lamlar.

K. Duran, Paris

TABLO I  
Özveri taarruzları — genel döküm

Yıl	Hedef		Gerçekleşenler	
	1977=100	1977=100	Her yılki hedefi aşma %	1977 gerçekleşen =100
1977	100	136.8	36.8	100
1978	200	225.0	12.5	164
1979	300	374.0	25.0	273
1980	400	544.0	37.0	405
1981	500	695.0	39.0	517
1982	750	941.0	25.5	688
1983	900	975.0	8.3	713
1984	1000	953.0	— 4.7	697

TABLO II

Yıllar	Toplanan miktarın bir önceki yıl toplanan miktardan % kaç fazla olduğu
1977	—
1978	%64.5
1979	%66.2
1980	%45.5
1981	%27.8
1982	%35.4
1983	%3.6
1984	— %2.1

Merkezleşme konusundaki eksikliklerin her adımda devrimcinin karşısına kabus gibi dikildiği Türkiye'den uzakta parti yıkıcılarının "icat ettiği muhalefet" Avrupa koşullarında çalışan militanlara merkezîliğin gerekliliğini öğretme işlevini mükemmel gördü. Bu da yaşamın

Herhangi bir bölgede taarruzun toplam başarısı birbirinden kopuk, tek tek üyelerin başarısının basit bir toplamından her zaman daha fazladır. Taarruzun ilk yarısında Almanya örgütünün dikey yapısı yöneticisi eliyle parçalanmıştır. Bunun taarruzun başarısını ayrışmanın oranından daha aşağı itici bir etkisi olmuştur. Ayrıca, taarruzlarda buldukları yerde motor işlevi gören, özverili, yaratıcı pek çok yoldaş — polisin yardakçıları sağolsun — ya hapse düşmüş, ya Almanya dışına çıkmak zorunda kalmış, ya da Almanya'da sürekli saklanmak durumunda kalmıştır. Bunun yanısıra örgüt enerjisini, atılımını vurgusu merkeze gelir sağlamak olan bir çalışmadan başka yönlere kaydırmak zorunda kalmıştır.

Ancak Almanya'daki bu gidişin Avrupa'daki tüm taarruz açısından etkisi Almanya'nın

TABLO III  
Özveri taarruzlarına örgütlerin yüzde katkıları

Örgütler	Özveri taarruzlarına örgütlerin yüzde katkıları							
	1977	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984
İngiltere	%100	100	100	95	69.2	57	58	79.5
Almanya	—	—	—	.9	29.8	36.4	26.3	8.7
Fransa	—	—	—	—	.5	3.1	4	4.3
Norveç	—	—	—	—	—	2.8	3.1	2.3
İsviçre	—	—	—	—	—	.4	1.1	1.2
Hollanda	—	—	—	—	—	—	4.9	3.9
Avustralya	—	—	—	—	—	—	—	1.1

Merkeze gönderilen tutar

1983	%63.3
1984	%86.3

İşçi sınıfının başarısı partinin gerçekleri doğru yansıtmasına bağlıdır

# İşçi sınıfının bu silahı verecek giz

İşçinin Sesi ve partimiz somut durumu gözler önüne sermede öncülük görevini yerine getiriyor, diğer eğilimlerden farkını ortaya koyuyor. Marksist-Leninist hareketin tarihsel gelişiminden az çok haberi olan bir devrimci, bu kızıl şeridi görmeden edemiyor. Hareketimizin ideolojik çapını parlak ve abartmalı bir söz yığınına indirgeyenler, ortamla söylediklerimiz birleştikçe yanlışlarını anlıyorlar.

Son olarak, *Faşizmin Çözülüşü* adlı kitabında R. Yürükoğlu yoldaş gelişen durumun ayrıntılı bir çözümlemesini sunuyor ve görevlerimizi buna bağlıyor.

19. yüzyıl Avrupası'nda Marks ve Engels'in değerlendirmelerini okuduğum zaman, bu yazıların bende bıraktığı iz, coşturucuydu. Onlarda her şey devrim için, yeninin kurulması içindi. Lenin de 1903'ten itibaren ülkedeki devrimci temeli ısrarla vurguluyor, 1908 gericiliğinin daha yüksek nitelikte hareketlerle sonuçlanacağını belirtiyordu. Nisan 1917'de gene değişen

nesnel ortamı ve görevleri gösteriyordu. Bunların tümünde oportünistler gibi "ama"lı sözlerle yan çizilmiyor, net çözümler getiriliyordu.

12 Eylül'den sonra, şimdi bizden ayrılmış bir arkadaşla rejimin geleceğini tartışıyorduk. O, 12 Eylül'ü bir kalıp içine oturtuyor, faşist devletin otomatikman oluşacağını ve devrime kadar böyle süreceğini savunuyordu. Gerçekten çoğu devrimcinin aklına gelen buydu. Bu değerlendirmede, ne yönetici sınıfın iç yapısı, ne Türkiye ortamı, ne de harekete geçmeye hazır sınıfın ortamı etkileyeceği hesaba katılıyordu.

Biz o günlerde kafalardaki kalıplarla, *gerçekte* olup bitecek olanın değişik olacağını savunuyorduk. 12 Eylül *havasını* değişeceğini, çözüleceğini tahmin ediyorduk. Bunda hareket noktamız *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'den* anladığımız halkın değişim istediği geçeceği idi.

Gerçekten de 1982'de anayasa oylamasından sonra, halkın

ine gerici dalış tavsamaya başladı. Zaten desteği sağlanamayan ve örgütlenemeyen yığınlarda hoşnutsuzluk homurtuya dönüştü.

Burada, şunu da unutmamak gerekiyor. Bütün sınıfları bir potada eriten, korporatif bir düzen olmadan da faşizm sürdürülebilir. Ama monolitikliğin zedelenmemesi gerekir. Bugün görüyoruz ki cuntanın gücü dağılmış, dediği dedik bir odak çözülmüştür. Anayasa ise, *şimdiden* tartışmalarla, yönetici sınıfın anlaşmazlıklarıyla yıpranmaya başlamıştır.

12 Eylül, "huzur ve güven ortamı" sloganıyla yığınları toparlamaya çalışmış, ama alttaki çıplak temelin sırtını engelleyememiştir. Bugün yığınların konuştuğu konu, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, durumlarını kötüleştiren yönetimdir. Artık hükümet ve 12 Eylül hakkında açık eleştiriler duyulabiliyor ve bu eleştiriler yüzlerdeki gülümsemeyle, ürkmekten des-tekleniyor.

İşçi sınıfı kendi konularından,

kendi yöntemleriyle tepkilerini gösterir olmuştur. Bölgemizde bir gurup işçi Türk-İş binasına gelerek, sendika yönetimini protesto etmişler, "artık her şeyi değiştirmek istiyoruz" demişlerdir. Gene sendikanın bir yöneticisi, bir toplantıda ülke gerçeklerinden söz ettiği için üst-yöneticilerce uyarılmıştır. Bu sendikacı, işçi sınıfının kendi ideolojisine sahip çıkarak harekete geçmesi gerektiğini söylemiştir.

Çözülmenin lehimize çevrilmesi için, yığınları yanımıza almamız gerekiyor. Yığınların içine dalmanın ve örgütlenmenin somut yollarını uygulamak bugünkü ana doğrultumuzdur.

İşçinin Sesi artık *dönemsel* değerlendirmeler ve *taktikler* ortaya koyan bir hareket haline geldi. Biz kadrolar da bu temelde çalışıyoruz. Kendimizi bu düzeye *yükseltmeye* çalışıyoruz.

İşçinin Sesi'yle onur duyuyoruz! İleri atılmaya hazır işçi sınıfının eline bu silahı vereceğiz!  
*Fehmi Sarpkaya, Marmara*

Halkın öfkesini  
"devrimci yoldan"  
maddi güce  
çevirelim

**Yeni**

**yılda**

**yeni**

**görevlerde**

**başarılar**

Yoldaşlar, Ülkemizde zor koşullar altında iki yıl yaşadığımız faşizm çözüldü. Son yıl içinde siyasal hareketlilik ve ekonomik bunalımın artması bugünkü hükümeti oldukça yıpratmıştır.

Genel ve özellikle yerel seçimlerden sonra siyasal hareketlenme dalga dalga yayılmaya başlamıştır. Öğrenci gençlik üniversitelerde küçük çapta direnişler, boykotlar yapmaktadır. Aydınlar dilekçesi önemli bir etki yaratmıştır. İlk grevler başladı. Birçok yerde grev davulunun eli kulağında. Parlamento içi de dışı da kayıyor.

İşyerlerinden, kahvelerden sokaklara hatta spor sahalarına bile inen siyasallaşma havası burjuvaziyi endişelendiriyor. Bu yüzden burjuvazi alternatif arıyor. Halkın tepkisini yatıştırarak kanal açmaya çalışıyor. Muhalefet partileri erken seçimi gündemden indirmiyorlar. Örneğin Doğru Yol Partisi'nin düzenlediği ikinci danışma toplantısına 200'e yakın eski bakan ve milletvekili katıldı. Bu toplantıda "demokratlığını" çok iyi bildiğimiz İhsan Sabri Çağlayangil demokrasi havarisi kesildi. Seçmenin parlamentodan kopmuş olduğunu, parlamentonun çarpık bir parlamento olduğunu söyledi. Böylece sanki yeniden seçimler yapılsa ve sandıktan kendi partisi çıksa halkın iradesini yansıtan bir parlamento olacakmış havası yaratmak istedi. Toplantıda "Bir gece ansızın gelebilirim" şarkısı parti marşı gibi söylendi. Öte yandan yeni sosyal demokrat partinin kuruluş çalışmalarına hız verildi. Bugün şu çok açıktır: Burjuvazi halkın kabaran öfkesini "evrimci yoldan" söndürmek istiyor.

Bu gelişmeler devam ederken yoğun tutuklamalar oluyor. İşkenceler, baskılar sürüyor. Burjuvazi bir yandan da halka gözdağı vermek istiyor. Burjuvazinin baskı ve terörü halk yığınlarının öfkesini arttırmaktan, ateşi körüklemekten başka bir işe yaramayacaktır.

Yeni dönemi, görevlerimizi saptadık. Şimdi bize düşen var gücümüzle yeni görevlerimize sarılmak, partimizi işçi, emekçi yığınlarla sıkı sıkıya bağlamak. Yeni dönemde tüm yoldaşlarımızın yeni yılını kutlar, halkın öfkesini "devrimci yoldan" maddi güce çevirme uğraşlarında başarılar dilerim.

*Volga Beşluk, Hessen*

Öğrenciler nefretlerini eyleme dökmeye başladılar

## Ara dönemde hoşnutsuzluk kanal arıyor

Merhaba yoldaşlar, Türkiye'de yaşanan ara dönem sırasında toplumsal muhalefet genişliyor. Emekçi halkımızın her kesiminde artan huzursuzluk kendisini gitgide daha fazla hissettiriyor. Öğrenci kesimi içindeki hoşnutsuzluk özellikle ara dönemle beraber kıpırdanmalara, eylemlere yansımaya başladı. Bu hareketliliğe karşı burjuvazi gerici tedbirlere başvuruyor ve gerçek yüzünü iyice saklayamaz oluyor.

Üniversitelerden, kendilerini rahatsız etmeyecek robotlar yetiştirmeye çalışan burjuvazi, bu çabalarının boşa çıktığını görünce kuduz köpeklerle döndü. Gazi Üniversitesi'nin İktisat,

İşletme vb. bölümlerindeki MHP'li faşist hocalar, ders konularıyla ilgisi olmamasına rağmen "Orta Asya" nutukları atıyorlar. Özellikle birinci sınıflarda, aşağılık komplekslerini tatmin etmek için olsa gerek, derse girdiklerinde öğrencileri ayağa kalkmaya zorluyorlar. Hacettepe Üniversitesi'nde bazı "İnkilâp Tarihi ve Atatürk İlkeleri" dersi hocaları derslerde pan-İslamizm, pan-Turanizm propagandası yapıyorlar. Kendilerini karşı çıkan öğrencileri ise en azından sınavda düşük not vererek cezalandırıyorlar. Öğrencilerin büyük bir kısmında içten içe nefret birikiyor. Yine birçoğu bu

nefreti hareketleriyle gösteriyor, ufak çapta da olsa eyleme döküyor.

SBF'de yemekhanedeki düzensizliğin giderilmesi ve yemeklerin daha temiz çıkması için okul idaresine dilekçe veren 16 öğrenci önce okul idaresi tarafından disiplin cezasına çarptırılıyor, sonra da örgüt üyesi olabilecekleri savıyla polise ihbar ediliyor. Bu öğrencilere polis tarafından uzun süre işkence yapıldığı, sonra da Mamak cezaevine yollandıkları söyleniyor. Yine aynı okulda *Yeni Olgü* isimli legal dergiyi okuyan bir öğrenci ihbar sonucunda gözaltına alındı. Bu okulda girişte bü-

tün öğrencilerin üzeri aranıyor.

Bütün bunlar toplumun artan huzursuzluğu karşısında burjuvazinin çaresiz saldırganlığını göstermektedir. Bu dönemde toplumun her kesiminde olacağı gibi, öğrenciler içinde de çeşitli nedenlere dayanan protestolar olacaktır. Bu eylemler 16-17 kişi gibi alt sınırlarda bırakılmamalı, nicel ve nitel açıdan daha kapsamlı olması için çalışılmalıdır. Ancak bu yolla, daha başarılı olunabilir. Başarının bir diğer ve en önemli koşulu da proletarya ideolojisiyle donanmış öğrencilerin önderliği ellerinde bulundurmalarıdır.

*Balaybey, Ankara*

İşçinin Sesi fikirlere susamışlığını gideriyor

## İşçinin Sesi hakkında ilk izlenimlerim

Yoldaşlar, Sizlerle tanışıklığımın kısalığı ve bana ulaşan kaynakların sınırlılığı nedeniyle ilk izlenimlerimi aktarmaktan öteye gidemeyeceğim. Gazeteyi okumaya başladığım sonra yazıların küçüklüğünden yakınmak bir yana, resimlerin gerektiğinden fazla yer kapladığını düşünüp içerlediğimi farkettim. Yanlış anlamayın bu bir eleştiri değil, yalnızca fikirlere susamışlığımı anlatmak istedim. Aynı şekilde mektuplara da fazla yer verdiğinizi düşünmüştüm. Sonra bunun, bizim için bir hak olduğu kadar bir görev olarak da değerlendirilmesi gerektiğini anladım.

Örgütlenme konusundaki düşüncelerinize yürekten katılıyorum. Parlak laflar etmeyeceğim, yalnızca şunu diyeceğim: Bu sömürü düzeni böylece sürdürüğü sürece karşıtlarını da ürete-

cektir. Bu karşıtlığı devrime akıtabilmek bizlerin hünerine bağlıdır.

Halkın çektiği sıkıntıların her geçen gün dayanılmaz boyutlara ulaşması, payına düşen sıkıntıları yaşayan gençliğin de aktivitesini arttırıyor. Bu durum bir yandan kadroları yaratmada elverişli bir potansiyeli, bir yandan da devrimci durumun geçmişte olduğu gibi yeniden gündeme geleceğini gösteriyor. Bugün ne için savaştığımızı, nasıl savaşılması gerektiğini tam olarak kavrayamamış da olsalar bu gençler arasından devrim için canını verecek kişiler çıkacak. Ama bunun yetmediğini, yetmeyeceğini yaşam bize kanıtladı.

Şimdi, sağlam bir çekirdeğe dayanan Marksçı-Leninci bir komünist partisinin yığınlarla bağlanmayı başarabilmesine

gereksinim var. Dediğimiz gibi işimiz zor ama imkansız değil.

Konspirasyonu uygulamayı başarabilmiş, merkeziyetçi bir örgütlenmeyi sağlamış bir yapı yeterli mi acaba? Halkın izlenimlerini iyi kavrayamamış ya da kavrayabildiği şeyi nesnel gerçekliğin kendisi sanan bir parti, gizli çalışmanın, örgüt bütünlüğünü korumanın gereklerini yerine getirirse de henüz bir komünist parti değildir. Gerçeği doğru yansıtmak canalcı önem taşır.

Son olarak belirtmek istediğim konu TKP-resmiler ile olan polemik üzerine olacak. Her ne kadar menşevikler ile tartışmayı spor düzeyine yükseltmeseniz de, buna fazla yer verdiğiniz izlenimini edindim. Oportünistleri yenmeksizin devrim yolunda güvenli adımlarla yürünemeye-

ceğine katılıyorum. Ancak ülkemiz gençliğinin önemli bir kısmı sınıflararası barış gibi masallara kanmamaktadır. Teorik düzeyde yapılacak tartışmalarda pasifist olmayan siyasetlere de ağırlık verilmesine taraftarım. Sınıf uzlaşmacılığına dayalı, proletarya diktatörlüğünü reddeden örgütlerin sergilenmesi elbette önemli. Ama gençliğin militan bölümleri arasında etkin olan siyasetleri de sergilemeye gereken önemi vermeliyiz.

Sizleri yeni yeni tanıyorum ama söylediğiniz şeyler benim için son derece ilginç şeyler. Sözlerimi Yürükoğlu yoldaşın şu sözleri ile bitirmek istiyorum:

"Emekçi halkımız fikir namusunun, özverinin, yoldaşlığın ve yiğitliğin en yüksekini komünistlerde görecektir, görmelidir."  
*Bora E., Ankara*



# İŞÇİNİN SESİ

## ÇEK-AL

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkerên hemû welatan yekbîn!

Demokrasi için tek yol devrim!

Yıl:11, Sayı:274, 7 Ocak 1985

## Rosa Luxemburg ve m rk ziyetçilik üstüne

Türkiye’de, bir süredir, gerek devrimci hareket içinde gerekse sosyal demokrat hareket içinde merkeziyetçi parti anlayışına karşı sistemli bir saldırı yürütülüyor. İşçi sınıfının tam da tek bir yumruk gibi vurabilen, merkezi bir partiye ihtiyacının daha da artmakta olduğu bir döneme rasgelen bu saldırılarda sık sık Rosa Luxemburg’un görüşleri de kullanılıyor. Böylece işçi sınıfını silahsızlandırmak isteyenler Lenin’in “yükseklerde uçan bir kartal” olarak nitelediği Rosa Luxemburg’u da karalamış oluyorlar.

### Giriş

1800’lerin sonu ve 1900’lerin başında Alman Sosyal Demokrat Partisi (ASDP) legaldi ve II. Enternasyonal’in en güçlü partisiydi. Örnek bir parti olarak gösteriliyordu.

Kapitalizmin göreceli barışçıl gelişmesi ve burjuva demokrasisi koşullarında ASDP, hızla büyümüş, büyük, başarılı bir yığın partisi olmuştu. Yüzbinlerce üyesi, yüzbinlerce yerel örgütü 80’e yakın gazetesi, büyük bir oy potansiyeli vardı. ASDP burjuva parlamentosunu kullanmayı bilmiş, parlamentoda güçlü ve etkili bir yer tutmuştu.

Ne var ki, zamanla bu durum mutlaklaştırılmaya ve ASDP içinde legalist ve reformist eğilimler yayılmaya başladı. Parlamentarist taktikler ve sendikal eylemler, yığın desteğini yitirmemek için verilen siyasal ödünler, partiyi hızla sağa kaydırıyor, devrimci bir partide olması zorunlu örgütlenme ilkelerini laçkalaştırıyordu. Geniş sosyalist hareketteki her türlü eğilimi içinde toplayan parti, birbirine tamamiyle karşıt eğilimlerin tek bir çatı altında barınabildiği çok sesli bir örgüt durumuna geliyordu. Öyle ki, parti program ve kararlarıyla uyuşmayan en açık reformist eğilimler, devrimci eğilimlerle yanyana parti içinde rahatça yaşayabiliyordu. Bu durum, partinin nicel gücünü arttırıyor, ama nitel gücünü giderek zayıflatıyor ve parti artan oranda açık sağ eğilimlerin etkisine giriyor.

ASDP’nin başlangıçta II. Enternasyonal’de örnek alınan bir parti olması, içinde gelişen sağ eğilimleri, legalizmi, reformizmi de uluslararası alanda kolayca yaymasını getiriyordu. Bununla bağlı olarak Rusya’da oportünistler, illegal bir parti için likidasyon demek olan legalist, reformist önerilerle geliyorlar. Öyle ki 1907’de başlayan gericilik döneminde bile “legal işçi partisi” özelemleriyle yola

mak istiyorsak, illegal örgütlenme gerekliliğini kabul etmek parti birliğinin en gerekli bir koşuludur, diyor.

“Burada ilk bakışta şunu görüyoruz: İlegal bir partiye olan ihtiyacı yalnızca sözde değil ama *gerçekte* kabul etmeden birlik sorununu çözemeyiz.” (Lenin, *Toplu Yapılar*, İngilizce Basım, c.18, s.454) (abç)

Lenin’in birlik adına savunulan örgütsel laçkalığa karşı çıkması, laçka örgütlenmeyi savunanlar arasında geniş bir tepki doğuruyor. Rus oportünistleri, ASDP liderlerinden de geniş bir destek buluyorlar. Lenin illegalite koşullarında ağırlığı bin kez daha artan merkeziyetçiliği savunduğu için “otokratlıkla”, “uzlaşmasız” ve “anti-demokrat” olmakla suçlanıyor.

Uzun süren bir kavga içinden geçerek tarih, tek bir çizgiyi, Marksizmi doğruluyor. Büyük, legal, birleşik, ama laçka örgütlenmesiyle ASDP 1914’te savaşla birlikte çökerken ve burjuva hükümetleri destekleyen sosyal-şöven bir partiye evrimleşirken, merkeziyetçi ve çelik disipliniyle Bolşeviklerin öncülüğünde RSDİP, işçi sınıfını Ekim Devrimi’ne götürüyor. *Devrimci siyaset, kendisini doğru örgütlenme içinden yansıtarak başarıya ulaştırıyor.*

Doğru siyasetin ancak doğru bir örgütsel yapı içinden geçerek gücünü yansıtabileceği gerçeği görülüyorsa, savaşım tek yanlı ve eksik kalır. ASDP’nin reformizmine karşı savaşan devrimci sol kanadın bile yanlışlarından biri, siyaset ve örgütlenme arasındaki doğru bağı görememektir. Yazımızın konusu olan R. Luxemburg da, aynı yanlışın etkisinde kaldı ve uzun süre, örgütlenme üstüne oportünistlerle, aynı oportünist görüşleri savundu. Ama bu Rosa Luxemburg’un büyüklüğünü gözelemeye yetmez.

Rosa Luxemburg, reformizme karşı aktif savaşın, Ekim Devrimi’nden sonra görüşlerinin çoğunu düzelen, Bolşevik

tinde saygın yeri olan bir komünisttir.

### Rosa Luxemburg’un yeri

Rosa Luxemburg, uluslararası işçi sınıfı hareketinin önde gelen liderlerinden biridir. Polonya Sosyal Demokrat Partisi’nin kurucularındandır. 1897’den sonra Alman Sosyal Demokrat hareketine aktif olarak katılmıştır. I. Emperyalist Savaş’ın başında ASDP liderlerinin sosyal şövenist tutumuna karşı, enternasyonalist tutum almıştır ve reformizme karşı savaşını kurucusu olduğu Spartacistler Birliği’nde sürdürmüştür. Almanya’da Kasım 1918 devriminden sonra Alman Komünist Partisi’nin kurulmasında öncü bir rol oynamıştır. Devrimin yenilgisinden sonra Ocak 1919’da Scheidemann hükümetinin emriyle tutuklanmış ve subaylarca öldürülmüştür.

Luxemburg, 1917 Devrimi’nden sonra, özellikle hapiste olduğu 1918 yılının sonuna doğru, öldürülüşünden kısa bir süre önce görüşlerinin çoğunu değiştiriyor, düzeltiyor. Luxemburg görüşlerini değiştiriyor, ama onun yanlışlarını ön plana çıkarıp, onu yanlışlarıyla genellemeye çalışanlar çıkıyor. Örneğin Paul Levi, Alman Komünist Partisi’nden atıldıktan sonra Rosa Luxemburg’un hapisten kendisine gönderdiği, Bolşeviklerin devrimden sonra bazı siyasetlerini eleştiren görüşlerini anlatan yazısının kopyasını — Rosa Luxemburg bu yazıyı yayınlamadığı ya da yayınlamaya çalışmadığı halde — yayınlıyor. Bu makalenin çıkması üstüne Lenin, Rosa Luxemburg’un tarihteki yerini şu sözlerle değerlendiriyor:

“Paul Levi şimdi Rosa Luxemburg’un tam da yanlışlarını içeren yazılarını yeniden yayınlamakla burjuvazinin — *dolayısıyla* onun ajanları İkinci ve İki buçukuncu Enternasyonallerin — gözüne girmek istiyor. Buna iyi bir eski Rus masalından aktaracağımız şu satırlarla yanıt vereceğiz: ‘Kartallar bazen tavuklardan daha akıllıdır, uşabilir, ama

tavuklar kartalların yüksekliklerine asla ulaşamazlar.’ Rosa Luxemburg Polonya’nın bağımsızlığı üstüne görüşlerinde yanlıştı, 1903’te Menşevikleri değerlendirmesi yanlıştı, sermaye birikimi teorisinde yanlıştı, Temmuz 1914’te Plehanof, Vandervelde, Kautsky ve diğerleriyle birlikte Bolşevikler ve Menşeviklerin birliğini savunurken yanlıştı, 1918’de hapiste yazdıklarında yanlıştı. (1918 sonunda ve 1919’un başında serbest bırakıldıktan sonra bu hataların çoğunu düzeltti.) Ama bu yanlışlarına rağmen o bizim için bir kartaldı ve öyle kalacak. Tüm dünyada komünistler yalnızca onun anısını yaşatmakla kalmayacaklar. Onun biyografisi ve *tüm* eserleri (...) tüm dünyada birçok komünist nesil yetiştirmede yararlı kaynaklar olacak. ‘4 Ağustos 1914’ten beri Alman Sosyal Demokrasisi (komünist-İ.S.) kokuşan bir cesettir.’ Bu sözler, Rosa Luxemburg’un adını uluslararası işçi sınıfının tarihinde ünlü kılacak. Ve elbette, işçi sınıfı hareketinin arka bahçesinde, gübre yığınları arasında Paul Levi, Scheidemann, Kautsky ve tüm şürekası gibi tavuklar bu büyük komünistin düştüğü hatalar üstüne gıdıklayacaklar. Herkes kendine göre.” (Lenin, *agy*, c.33, s.210)

Lenin’in çizdiği çerçeve içinde bu büyük devrimcinin parti ve örgütlenme üstüne görüşlerini, onun değerini düşürmek için değil, yanlışlarından ders çıkarmak için ele alacağız. Çünkü eskiden Paul Levi’nin yaptığı gibi, bugün de Rosa Luxemburg’u yanlışlarıyla genellemeye çalışanlar vardır.

### II

## Rosa Luxemburg ve örgütlenme

Rosa Luxemburg’un parti ve örgütlenme sorunuyla doğrudan ilgilendiği bir ana yazısı vardır. Bu yazı, hem bu konudaki yanlışlarının kaynağını, hem de neden sorunla derinden ilgilenmediğini ortaya koyuyor.

Rosa Luxemburg söz konusu makaleyi 1904'de yazıyor. "Sosyal Demokrasi'nin Örgütlenme Sorunları" başlıklı yazı aynı zamanda RSDİP 2. Kongre azınlığının, yani Menşeviklerin yayın organında da yayınlıyor. Yazıyı yayınlamak Menşeviklerin işine geliyor, çünkü Luxemburg, kongre azınlığını ve bu azınlığın örgütlenme üstüne oportünist görüşlerini savunuyor.

Lenin, bu yazıya, 1904'te yazdığı "Bir Adım İleri, İki Adım Geri — Rosa Luxemburg'a Yanıt" başlıklı yazısıyla karşılık veriyor. Yanıtında Lenin, Luxemburg'un örgütlenme üstüne görüşleriyle doğrudan ilgilenmiyor. Çünkü tüm görüşler, Bolşeviklerin hem kongre öncesi, hem de kongre boyunca çarpıştıkları oportünist görüşlerle derin bir paralellik taşıyor. Bu nedenle üstünde ayrıca durmaya gerek görmüyor.

Lenin yanıtında bir konuyu ısrarla vurguluyor: Rosa Luxemburg da içinde olmak üzere tüm muhalefetlerin üstünden atlamaya çalıştığı II. Kongre ve II. Kongre'de oluşan *devrimci çoğunluğun* kararlarının savunulması.

Rosa Luxemburg yazısında, II. Kongre'deki somut durumun üstünden atlayarak, Lenin'i parti çoğunluğundan ayırıyor, "parti birliği" adına oportünist azınlığın görüşleriyle uzlaşmayı kabul etmeyen Lenin'i, "otokratlık"la, "aşırı-merkeziyetçilik"le suçluyor. (*Rosa Luxemburg Speaks*, Pathfinder Press, s.118)

Bilindiği gibi RSDİP'nin II. Kongre'si, Lenin'in öncülüğünde *İskra* tarafından örgütlendi. Lenin'in öncülüğünde *İskra*, RSDİP'nin dağınık ve otonom yerel örgütlerine, tek bir siyasal çizgi ve tek bir merkezi disiplin altında örgütlenme çağrısı yapıyordu. Kongrede geneliyle Lenin'in ve *İskra*'nın savunduğu görüşleri onaylayan devrimci bir çoğunluk oluşmuş, örgütlenmede oportünist görüşleri savunan Martof ve Akselrodlar azınlıkta kalmıştı, hatta *İskra* editörlüğünün dışında bırakılmışlardı.

Azınlık, kongrede oluşmuş merkez kurulların yönetimi altında çalışmayı reddediyor, parti çalışmalarını boykot ediyordu. Bölünmeye gidecek koşulları partinin oportünist azınlığı yaratıyordu. Lenin, parti çoğunluğunun kararlarında sonuna kadar ısrarlı ve uzlaşmaz olmaya savundu. Ancak Plehanof, partinin "bölünmesini" engellemek uğruna Martof ve üç kişiyi *İskra* editörlüğüne koopte etti, bunu şu gerekçeyle açıkladı:

"Siyasette dediğim dedik, çok sert ve ödünsüz olunmalıdır, bazen bölünmeyi engellemek için revizyonistlere... ve anarşistlere bile ödün vermek gereklidir." (Lenin, *agy*, c.7, s.367)

Plehanof'un bu tutumuyla, parti kongresinin çoğunluğuna karşı, parti azınlığı çoğunluk yapıldı. Lenin, Plehanof'un bu tutumunun partinin koymuş olduğu kuralları çiğnediğini, kuralların ancak gelecek parti kongresiyle değiştirilebileceğini hatırlattı. II. Kongre Düzenlemeleri'nin 18. maddesi şöyle diyordu:

"Kongre'nin tüm kararları ve yaptığı tüm seçimler, parti kararlarıdır ve tüm parti örgütlerini bağlar. Bunlara hiçbir bahaneyle, hiç kimse tarafından karşı çıkılmaz ve ancak gelecek parti kongresiyle yürürlükten kaldırılabilir ya da düzeltilir." (Lenin, *agy*, c.7, s.209)

Partinin en demokratik organı kongre, *merkeziyetçi kuralları onaylamıştı*. Azınlıkta kalanlar, "demokrasi", "uzlaşma", "ödün" adına, partinin koyduğu kuralları çiğniyor, ardından dönüp bu ilkesizliği, ikiyüzlülüğü, Lenin'e karşı "otokrat", "bürokrat", "formalist", "aşırı merkeziyetçi", "tek yanlı", "dik kafalı", "dar görüşlü", "kuşkucu", "kavgacı", vb. sıfatları kullanarak örtbas etmeye çalışıyorlardı. (Lenin, *agy*, c.7, s.377)

Rosa Luxemburg da söz konusu

yazısında Lenin'e oportünistlerin yöntemleriyle saldırıyor. Oportünist azınlıkla uzlaşmayı savunmadığı için Lenin'i, parti çoğunluğundan ayırıp, "otokrat", "aşırı merkeziyetçi", "uzlaşmaz merkeziyetçi" vb. sıfatlarla suçluyor.

Öte yandan, Lenin'in hiçbir yerde tersini savunmadığı, tüzük üstüne bir takım genel doğruları yineleyerek, azınlığı savunusunu haklı göstermeye çalışıyor.

Rosa Luxemburg'un, Lenin'in hiçbir yerde tersini savunmadığı tüzükle oportünizmi engelleme üstüne görüşü şudur: "Parti tüzüğü kendi başına anlam taşımaz, kendi başına oportünizme karşı direnişin aracı olamaz. Ama partinin gerçekte varolan devrimci proleter çoğunluğunun egemen etkisini sürdürmenin dışsal aracıdır."

Kimse tüzüğün tek başına bir silah olduğunu elbette düşünemez. Ama tek başına silah değildir diye tüzük çiğnediği zaman, ses çıkarmamak da olamaz. Rosa Luxemburg, II. Kongre sonrasında nasıl çoğunluğun kongrede belirlenen iradesinin hiçe sayıldığına değinmeden, soyut bazı doğruları ayakları gerçeklerden kopuk olarak yineliyor. Bu durumda Lenin, çok yerinde olarak, Rosa Luxemburg'a Marksizmin ABC'sini hatırlatmak zorunda kalıyor ve şunları yazıyor:

"... Rosa Luxemburg, gerçekte partinin temellerini atan parti kongresini görmemezlikten gelerek, partimizde şu anda varolan durum üstüne konuşmaya başlıyor. Bunun çok alelacele bir girişim olduğu söylenmelidir. Hele ki kitabımda, muhaliflerimin parti kongresini görmemezlikten geldiklerini ve böyle yaparak tüm iddialarını verisel temelden yoksun bıraktıklarını binlerce kez işaret ettikten sonra.

"Luxemburg yoldaş, tam aynı temel yanlışı yapıyor. Somut anlamlarını yakalamaya zahmet göstermeden çıplak sözcükleri tekrarlıyor... Ağzıma basmakalıp, genel doğruları, kavramları, mutlak doğruları koyuyor ve mükemmel biçimde belirli verilere (ki ben yalnızca bunlarla uğraşıyorum) ilişkin *görece-li doğruların üstünden atlamaya çalışıyor*.. Sonra da konuşmuş formüllere karşı çıkıp Marks'ın diyalektiğini hatırlatıyor! Oysa değerli yoldaşın kendi yazısı, eklektik formüllerden başka hiçbir şey içermiyor ve diyalektiğin ABC'sine karşı duruyor. *Bu ABC bize soyut doğru diye birşey olmadığını, doğrunun her zaman somut olduğunu gösteriyor*.."

"Benim, tüzüğün formüle edilmiş biçimi, onu oportünizme karşı daha az ya da daha çok koruyucu bir silah yapar görüşümü aktarıyor. Kitabımda benim ve hepimizin kongrede hangi formüller üstünde konuştuğumuz üstüne tek bir söz sarfetmiyor. Parti kongresindeki tartışma neydi, kime karşı tezlerimi geliştirdim, buna en ufak bir biçimde değinmiyor. Onun yerine bana... parlamenter ülkelerdeki oportünizm üstüne ders veriyor! Ancak kitabımda ilgilendiğim, Rusya'da oportünizmin kendine özgü çeşitleri, orada aldığı tonlar üstüne yazıda tek bir söz bulamıyoruz. Tüm bu parlak tartışmaların tek bir sonucu vardır: 'Parti tüzüğü oportünizme karşı direnişte kendi başına silah olma amacını taşımaz. (Bunu anlayabilen anlasın!) Ama yalnızca, partinin fiilen varolan devrimci-proleter çoğunluğunun egemen etkisini sürdürmesinin dışsal bir aracıdır.'

Elbette öyle. Ancak bu fiilen varolan parti çoğunluğu nasıl oluştu, bunun üstüne Rosa Luxemburg birşey söylemiyor. Ben ise kitabımda bundan söz ettim. ... Yalnızca şunu ekleyebilirim ki, parti tüzüğünün 'kendi başına' bir araç olduğu gibi bir saçmalaktan asla ve hiçbir yerde söz etmedim." (Lenin, *agy*, c.7, s.475-476)

Lenin, Luxemburg'a yalnızca şunu hatırlatıyor: Kongrede partinin devrimci çoğunluğu oluşmuştur, bu çoğunluk, parti normlarına uyarak iradesini yaşama geçirmeye çalışıyor. Luxemburg ise şöyle diyor:

"Konuya sınıf savaşının partisi olarak sosyal demokrasinin formal görevleri açısından bakarsak, ilk bakışta partinin gücü ve enerjisi, partiyi merkezileştirme olanağına

doğrudan bağlı görünüyor. Bununla birlikte bu formel görevler tüm aktif partilere uygulanabilir. Sosyal demokrasi konusunda ise tarihsel koşulların etkisinden daha az önemlidir.

"Sosyal demokratik hareket, tüm aşamalarında ve tüm gidişi içinde yığınların örgütlenmesi, doğrudan bağımsız eylemini hesaba katar." (*Rosa Luxemburg Speaks*, s.117)

Rosa Luxemburg, parti içi merkeziyetçiliği, formel bir görevdir deyip, ikinci plana alıyor, aşağıda ayrıntılı olarak göreceğimiz gibi, "sosyal demokrat merkeziyetçiliğin" merkezini de partinin dışında, yığınların içinde görüyor. Böylece hem yığınların kendiliğinden hareketi birinci plana çıkarıyor, hem de *sınıf disiplinine bilinç* unsuru katacak partinin yığınlarla ilişkin rolü küçümsemiş oluyor.

Luxemburg'un merkeziyetçilik üstüne söylediklerine geçmeden Lenin'in aynı tartışmayı II. Kongre'de yürüten oportünist azınlığın sözcüsü Akselrod'a verdiği yanıtı bakalım:

"Yeni *İskra*, program tüzükten, program örgütlenme sorunundan daha önemlidir gibi basmakalıp sözlerle örgütlenme üstüne Sosyal Demokrasinin (komünist — İ.S.) bir kesiminin yanlışlarını haklı çıkarmaya çalışıyor. Bu, kuyrukçuluktan başka birşey değildir." (Lenin, *agy*, c.7, s.385)

## Merkeziyetçilik üstüne

Rosa Luxemburg merkeziyetçilik sorununa Martof ve Akselrodların konumundan yanaşılıyor. Ayrıca, onların merkeziyetçiliğe karşı tutumlarına onlardan daha "derin" teorik gerekçeler getiriyor.

Yukarıda, Luxemburg, partinin güç ve enerjisinin ilk bakışta partiyi merkezileştirme olanağına bağlı olduğunu, ama gerçekte bu görevlerin tüm partilere özgü formel görevler olduğunu yazıyordu. Luxemburg, sosyal demokrat hareketin özelliği, yığınların doğrudan, bağımsız eylemine dayanmasıdır, diyordu.

Bolşevikler bunu yadsıyorlar mı? Tersine. Bolşevikler yığınların doğrudan, bağımsız eyleminin ancak güçlü, disiplinli bir partide devrim kanalına akıtılabileceğini savunuyorlar. O halde Luxemburg Lenin'e neden tersini savunmadığı birşeyi hatırlatıyor? Neden partinin yığınların içinde, ama yığınlardan ayrı bir varlık olarak kendine özgü formel görevlerini küçümsüyor? Çünkü Luxemburg'un kendisinin merkeziyetçilik anlayışı eksiktir.

## Sürec içinde merkeziyetçilik

Rosa Luxemburg, Lenin ve *İskra*'nın propagandasını yürüttükleri merkeziyetçi parti belgisini şöyle yorumluyor:

"... Otonomi ve yalıtılma eski örgütlenme tipinin karakteristiğidir. Bu nedenle herşeyi içine alan ulusal bir örgütlenme görmek isteyen insanların neden 'merkeziyetçilik' belgisini attıklarını anlamak olanaklıdır." (*Rosa Luxemburg Speaks*, s.115)

Luxemburg bu sözlerle, belginin gerçek anlamını anlamadığını anlatmış oluyor. Merkeziyetçilik kavramını yalnızca ulusal bir örgütlenmeye indirgemek eksiktir. Luxemburg için merkeziyetçilik, "sosyalist hareketin geniş, ulusal bir gövde içinde birliğidir." (*Agy*, s.115)

Rosa Luxemburg için merkeziyetçilik burada bitiyor. Ancak Bolşevikler için merkeziyetçilik tam da burada, yani partinin yukarıdan aşağıya örgütlenmesiyle başlıyor. Luxemburg'un "aşırı merkeziyetçilik", "acımasız merkeziyetçilik" dediği partinin yukarıdan aşağıya örgütlenmesidir.

"Lenin'in tezine göre, parti merkez komitesi partinin tüm yerel örgütlerini tayin etme ayrıcalığına sahip olmalıdır. Merkez komite Cenova'dan Liyej'e, Tomsk'tan Irkutsk'a kadar tüm yerel örgütlerin etkin

organlarını tayin etme hakkına sahip olmalıdır. Yerel örgütleri dağıtma ve yeniden kurma gibi sorunlarda onlara başvurmadan yönetme hakkına sahip olmalıdır. Bu şekilde merkez komite, parti kongresi dahil en yüksek parti organlarının kompozisyonunu, kendine uygun biçimde belirleyebilir. Merkez komite partideki tek düşünen unsur olacaktır. Tüm diğer guruplar onun yürütme organları olacaktır." (*Agy*, s.116)

Rosa Luxemburg'un yukarıdaki sözleri, hem partinin yukarıdan aşağıya örgütlenmesine karşı olduğunu gösteriyor, hem de II. Kongre'de merkeziyetçi kararları onaylayan bir çoğunluk olduğunu gözlerden gizliyor. Çünkü merkez komiteye verilen yetkileri, *kongre çoğunluğu* onaylamıştır. MK'ya verilen yetkiler, tüzüğe Lenin'in de içinde bulunduğu parti kongresinin seçtiği komisyon tarafından kaydedilmiştir. Luxemburg, Lenin'i aşırı merkeziyetçi olmakla suçlarken, Kongre çoğunluğunu da suçlamış oluyor.

Luxemburg "birleşik, tek Rus partisinde gerekli olan merkeziyetçiliğin derecesi" üstüne bir tartışmanın yürüdüğünü söylüyor. (*Agy*, s.117) Oysa tartışma, merkeziyetçiliğin derecesi üstüne değil, kongre azınlığının, çoğunluğun kararlarına uyup uymaması üstüne yürüyor. Lenin de bu noktayı vurgulayarak şunları söylüyor:

"Rosa Luxemburg yoldaşın 'aşırı merkeziyetçilik', merkeziyetçiliğin azar azar olması ihtiyacı üstüne vb. konuşması, kongremizin alaya alınmasıdır. Öte yandan bu, soyut ve teorik olarak (burada teoriden söz edilebilirse) Marksizmin bayağılaştırılması, doğru Marksist diyalektiğin saptırılmasıdır." (Lenin, *agy*, c.7, s.482)

Rosa Luxemburg, bir yandan kongre çoğunluğunun kararlarının merkeziyetçi yönde olduğunu görmemezlikten geliyor, öte yandan kendisi merkeziyetçiliğin *azar azar, süreç içinde* uygulanması gerektiğini savunuyor.

Luxemburg'a göre merkeziyetçilik, a) parti dışında kapitalizmin gelişmesiyle, b) sınıfın gelişmesi ve siyasal eğitimiyle birlikte süreç içinde oluşuyor. Parti içi merkeziyetçilik de bunlara paralel olarak gelişiyor. Luxemburg için *merkeziyetçilik* parti içinde gözetilmesi ve en azından sürekli ulaşmak için çalışılması gereken bir *ilke* değil, süreç içinde oluşan bir *eğilimdir*. Rosa Luxemburg kapitalizmin sosyal demokrat harekette yarattığı bu *eğilimi*, şöyle açıklıyor:

"Genel olarak konuşulursa sosyal demokrat hareket içinde merkeziyetçiliğe doğru güçlü bir eğilimin olduğu inkar edilemez. Bu eğilim, zorunlu olarak merkeziyetçi bir unsur oluşturan kapitalizmin ekonomik yapısından kaynaklanıyor. Sosyal demokrat (komünist — İ.S.) hareket eylemini geniş burjuva ülkesinde yürütüyor. Onun misyonu ulusal devlet sınırları içinde proletaryanın sınıf çıkarlarını temsil etmek ve ortak çıkarları, tüm yerel ve gurup çıkarlarının üstünde tutmaktır." (*Rosa Luxemburg Speaks*, s.116)

Kapitalizmin merkezileştirici etkisiyle doğan sosyal demokrat hareketteki merkeziyetçilik eğilimi, işçi hareketinin her aşamasına uygulanamaz:

"Sosyalist anlamda merkeziyetçilik işçi hareketinin her aşamasına uygulanabilir mutlak birşey değildir. Merkeziyetçilik, mücadele süreci içinde emekçi yığınların kazandığı gelişme ve siyasal eğitim oranı içinde gerçek olur." (*Agy*, s.120)

Sosyal demokrat merkeziyetçiliğin vazgeçilmez unsurları şunlardır:

"Sosyal demokrat merkeziyetçiliğin vazgeçilmez koşulları şunlardır: 1. Siyasal mücadelede eğitilmiş geniş bir işçi kesiminin varlığı. 2. İşçilerin kendi siyasal eylemini, kamu yaşamını doğrudan etkileyerek, parti basını ve halk kongrelerinde doğrudan etkileyerek geliştirme olanağı." (*Agy*, s.119)







Çeşitli Avrupa ülkelerinde dağıtılan çağrıyı özetle yayınlıyoruz: 12'ler serbest bırakılmalıdır

# 12'ler serbest bırakılmalıdır

7 Ocak 1985'de, Batı Almanya'da Mannheim Vilayet Mahkemesi'nde siyasi bir dava başlıyor. Bu dava demokratik kamuoyunun en yakın ilgisini çekmeyi hak etmektedir.

## Dava ne hakkında?

Ekim 1984'den beri 12 sanık, en sıkı güvenlik önlemleri olan Stuttgart Stanheim Cezaevi de dahil çeşitli cezaevlerinde dağıtılarak tutuklu bulunmaktadır. Bu süre içinde Cumhuriyet Savcılığı tutukluları yalıtılmak, onları özellikle de demokratik kamuoyundan koparmak için uğraşmıştır. Pek başarısız olduğu da söylenemez. Tutukluların yakınlarının onları görmesine ya hiç izin verilmemiş ya da, örneğin, bir Alman tercümanın görüşmede bulunması gibi kısa sürede yerine getirilemeyecek koşullar ileri sürülmüştür. Böylece yakınlar çoğu kez cezaevi kapılarından geri dönmek durumunda kalmışlardır. Bu çağrıyı yazdığımız şu sırada, tüm sanıkların dosyalarının tercüme edilmiş olarak kendilerine gelip gelmediği belli değildir. Dava başlamadan iki hafta önce, Noel sırasında dosyalar henüz ulaşmamıştı. Yazılı materyalin içeriye ya da içeriden dışarıya gönderilmesi keyfî bir biçimde engellenmektedir. Tutukluların haklarına girilen saldırıların listesi daha çok uzatılabilir. Öyleyse, bunlara neden olan olaylar neydi?

19 Ekim 1984 günü saat 14 sularında sanıkların çoğu siyasi bir seminerin yapıldığı Mannheim Türküyenli İşçiler Birliği (MTİB) lokalinin ya içinde ya da yakınlarında. Bu seminerin konusu, *İşçinin Sesi* gazetesi taraftarlarınınca öne sürülen Türkiye'de faşizmin çözülüşü sorunuydu. Saat 14'de katılanların bazıları arasında kavga patlak verdi ve birkaç dakika içinde polis gelmesiyle son buldu. Şunu belirtmek gerek ki, sanıklardan bazıları binaya, polis kavgaya son verdikten sonra geldiler.

Böyle sık raslanabilecek tür bir olayda, normal olarak polis, müdahalesini kamu düzenini korumak için gereken boyutlarda tutar. Oysa Cumhuriyet Savcılığı bu olayın üstüne atlamıştır ve olayı bir gurubun komplosu, gizli bir partinin eylemi vb. boyutlara büyütme kalkışmaktadır. Ne savcının suçlamayı dayandırdığı kanıtlar, ne de tanık ifadeleri böyle bir suçlamayı desteklemeye yeterli değildir. Buna ileride değineceğiz. Burada şunu vurguluyalım: Veriler savcının temsiz iddialarını desteklemediğine göre, öyleyse bu dava neden böyle ele alınıyor sorusu sorulmalıdır. Bu dava çok açıdan siyasi bir davadır.

Alt tarafı siyasi bir tartışmadan bir olay patlak vermiştir. Biz görüş farklılıklarının zor kullanımı ile giderilmesinden yana değiliz ama burada soru bu değildir, polis ve savcının bu olayı nasıl kullandıklarıdır. Savcının sanıkları yalıtılmak için çok çabalamasının nedeni de, bu olay hakkında kendilerinin tek

yanlı anlatımlarını kolayca yayabilmektir.

Savcı neyi kanıtlamaya çalışıyor?

Savcılık, jürinin ve kamuoyunun, olasılığı son derece zayıf bir hikayeyi kabullenmesi için çalışıyor. Buna göre, Avru-

Mannheim'da bir *İşçinin Sesi* okuyucusunun evine polislerle birlikte baskın yapan savcı, 273. sayıdan yüzlerce gazeteyle el koydu.

## Mannheim'da İşçinin Sesi gazetelerin el k ndu

Mannheim'da bir *İşçinin Sesi* okuyucusunun evine polislerle birlikte baskın yapan savcı, 273. sayıdan yüzlerce gazeteyle el koydu.

Bilindiği gibi 273. sayımızda Mannheim olaylarıyla ilgili bazı ifadeleri yayınlamıştık. Polis, savcıyla birlikte Mannheim'daki bir *İşçinin Sesi* okuyucusunun evine baskın yapıp, bulduğu yüzlerce gazeteyle el koyuyor. Bu arada dipli köşeli bir aramayla (?) ev darımadığına bir durumda bırakılıyor.

İfadeler, yasalara uygun olarak yayınlanmıştır. Buna karşılık yüzlerce gazeteyle el konması, Alman polisinin *İşçinin Sesi*'yle uğraşmak için kendi yasalarını bile pek gözetmeksizin, artık biraz fazlaca hırçın bir biçimde gerekçe aradığını gösteriyor.

Mannheim'daki eski Markt Platz olayında da polis aynı hırçın tutumu göstermişti. O olay, polis açısından bir skandal olduğu halde, *İşçinin Sesi*'ne "suç" bulaştırmak için adeta çarpınılmıştı. Başarısız oluncaya, saldırgan polislerin yargılanması gerekirken, sessiz sedasız dava kapatılmıştı. Son sıralarda polisin kapatılmış bu davayı da yeniden gündeme getirmeye ve Mannheim'daki son olaylara ilişkin davayla bağlamaya kal-

kışması, son Mannheim olayları çevresinde koparılan gürültünün de aynı tür bir skandal olduğunu başlıbaşına kanıtlamaktadır.

Gerçekten de son olaylarda koparılan gürültü, takınılan tutum, tutukluların savunma ve yakınlarıyla görüşme hakkına getirilen kısıtlamalar, iddianamenin duruşmadan yalnızca üç gün önce avukatlara gönderilmesi vb. giderek yeni bir skandal sergilemektedir. Alman polisi, basit bir kavga olayına karışanların kendi kurallarınca cezalandırılması için çalışmıyor, bu olayın çerçevesinin ötesinde bazı amaçlarla (?) bu olaydan yararlanmaya, olayı sömürmeye çalışıyor. Böyle yaparak bu son olayın da bir skandal olduğunu sergilemiş oluyor.

Alman polisinin "bazı amaçlarının" ne olduğunu bilemeyiz. Bildiğimiz birşey, Alman polisinin *İşçinin Sesi*'yle uğraşmak için gerekçe aradığı ve bu uğurda, kendi yasalarını bile pek gözetme zahmetine girmeden, her yola başvurduğudur. Doğrusu son olaylar gündeme yeni bir soru daha getiriyor: Yoksa faşizm Ali H. K.'ların söylediği gibi yalnızca Türkiye'de değil, Almanya'da da mı daha çözülmedi?

pa'nın çeşitli yerlerinden insanlar, tek bir adamı dövmek için hazırladılar, bir komploye planladılar ve sonunda Mannheim'da bunu uygulamak üzere buluştular.

Bu hikayeyi desteklemek için savcı, ne kanıtlanabilir verilere uyan, ne tutarlı bir iç mantığı olan ve üstelik de sağduyuyla bile açıkça çelişen bir güdü ve olaylar zinciri kuruyor.

Buna iki örnek verelim.

Birincisi, kavgada yaralanan 5 kişiden 2'si sanıklar arasındadır. Öteki 3 kişi ufak yaralar almışken, bu 2 kişinin birinin bileğünde, birinin ayağında kırık vardır. Ama bu savcı için sorun değildir! O diyor ki bu sanıklar kendi kendilerini yanlışlıkla yaraladılar!

İkincisi, sanıklardan biri Hamburg'dan 19 yaşında bir işçidir. Bu kişi, konuya ilgi duyduğu için seminere geldiğini söylüyor. Savcı bu sözleri, eski Prusya'daki meslekdaşlarını bile kiskançlıktan çatlatacak bir küstahlıkla değerlendiriyor ve bu sanığın böyle bir ilgi duyamayacak kadar eğitimsiz biri, oysa kavga için uygun bir fiziğe sahip bir tip olduğunu söylüyor!

Şimdi, iddianamedeki temel bazı çelişkilere bakalım.

Sanıkların bir MTİB üyesine planlı, hazırlıklı saldırısını kanıtlamak için, iddianamede o gün MTİB'de duyurulmuş bir seminer olmadığının söyleniyor. Oysa savcılığın kendi öne sürdüğü tanıklar bile, yine savcılığın ana tanığı olan bir başkasının kendilerini seminere çağırıldığını söylüyorlar.

Bir an için savcının iddiasının doğru olduğunu varsayalım. Neden komplocular bu işi yapmak için önu cam vitrin olan, her geçen içeriyi gördüğü, karşısında polis istasyonu olan bir yer seçtiler?

Sonra, bir komploye için oraya gelmiş sanıklar, neden kavgadan sonra olay yerine gelsinler, tutuklularla ilgilenmek için karakola gitsinler? Neden bazıları da polis geri gelip onları tutuklayana kadar MTİB'de oturup çay içsinler? Önceden planlı bir komploye gerçekleştiren insanların tavrı böyle mi olur?

Savcılık, sanıkların tehlikeli silahlar taşıdıklarına ilişkin güçlü kanıtları varmış izlenimi yaratmaya çalışıyor. Oysa bu silahların en tehlikelisi tahta sopalardır ve böylece kavga sırasında kırılan sandalye bacakları sanıkların hazırlığının bir parçası olarak taşıdıkları tehlikeli silah olarak gösterilmek isteniyor.

Savcıya göre bütün olayın güdüsü, MTİB'in daha siyasi mi, daha kültürel mi bir örgüt olacağı sorununu bir kişiye ders verip, diğerlerini hizaya sokarak çözmektir. Savcı bu konuda da kendi tanıklarından birçoğuyla çelişkiye düşmektedir. Onların çoğu tartışılan konunun faşizmin çözülüşü olduğunu söylüyorlar. Ayrıca bu siyasal-kültürel örgüt güdüsüne kaynak olan ifadede de bu doğrultuda kim, ne zaman, nerede ne dedi, hiçbir somut bilgi yoktur, yalnızca genel bir değerlendirme vardır.

İddianamede genel olarak hiçbir ciddi somut kanıt yoktur. Kim, nerede, ne planlamıştır — bunlara kanıt yoktur, genel etiketleme vardır.

Öte yandan, iddianamede verisel değil başka ölçütlere göre "saldırganlar" ve "kurbanlar" ayrımı yapıldığı açıktır.

Olay patlak verdiğinde sandalyeler kırılıp, insanlar kavga ediyor ve yaralanıyor. Savcı bu durumda saldırganla kurbanı nasıl ayırabiliyor? Polis ilk geldiğinde savcıya göre kurbanı, saldırgan bir konumda buluyor ve kelepçeleterek götürüyor. Karakol polislerinin ilk ifadesinde bunlar var. Ama siyasi polis işe girince, hemen ayrımlar yapıyor. Polislerin MTİB'e olaydan kısa süre sonra ikinci gelişlerinde, saldırgan ile kurbanı ayırımı çoktan yapılmıştır. Bu ayırımın temeli siyasal konumlar olmuştur. Ayırım kanıtlara değil, ön yargılara dayanıyor.

## Marktplatz olayı

13-14 Nisan 1984'de Mannheim'ın Marktplatz alanında, bir grup sivil polis evlerine gitmekte olan bir grup *İşçinin Sesi* taraftarlarına ırkçı sloganlarla, itip kakarak saldırdılar. Kavga çıkınca da bu sivillerden biri silahını çekti ve iki kişiyi ağır, bir kişiyi daha hafif yaraladı. Neo Nazilerin saldırısına uğradıklarını sanan bu insanlar, karakola gidince anladılar ki polisin saldırısına uğramışlardı.

Saldırıya uğrayanlar tutuklandılar. Suçlanmak istendiler ama demokratik kamuoyu buna izin vermedi. Bunun üzerine bir süre sonra kefaletle serbest bırakıldılar. Sürekli imzaya gidiyorlardı. Bu kişilerden biri, Almanya dışında vize için başvurduğu bir Alman konsolosluğunda, artık imzaya gitmesi gerekmediğini öğrendi. Ama Aralık ayında dava yeniden kurcalanmaya, yeni tutuklama kararları çıkarılmaya başlandı. Savcının şimdi ana amaçlarından biri Marktplatz olayını kazanmaktır.

Demokratik kamuoyu bu uydurmacaları kabul etmemelidir. Hakların böyle ayaklar altına alınmasına bugün bu davada göz yumarsak, yarın devlet aynı şeyi başkalarına yapacaktır. Ve bu türlü keyfi işletilen bir yasal mekanizmanın kurbanı yalnızca siyasal olarak aktif yabancılar olmaz.

Eğer 12'lerin serbest bırakılmasını istersek, kendi güvenliğimizi savunmuş olacağız. Sizi 12'lerin serbest bırakılması için kampanyaya katılmaya çağırıyoruz. 7 Ocak'ta mahkemeye gelin:

Vilayet Mahkemesi  
Mannheim Kalesi,  
Batı Kanadı  
Gençlik Jüri  
Mahkemesi

Sanıkları savunan protesto mektuplarını savcılığa gönderin. 12'lerin serbest bırakılması kampanyasıyla ilişkiye geçin:

KF 12  
POSTLAGERND 6800  
MANNHEIM 24  
FEDERAL ALMANYA



Faşizmin Çözülüşü'nün ikinci bölümünü bundan sonraki savaşımızın rehberi olarak değerlendirdik

## Başarının anahtarı elimizdedir

Değerli Yoldaşlar, Sizlere faşizmin çözülüşü konusundaki saptamamız ve bu bahaneyle partide sorun çıkarıcılar üzerine yaptığımız tartışmaları aktarmak istiyorum.

Herşeyden önce şunu belirtmek isterim ki, konuştuğum tüm arkadaşlar yaklaşımımızın doğruluğu konusunda fikir birliği içinde. Genel olarak, Türkiye'nin nesnel konumundaki değişimi, bizlerin günlük yaşamımızda parça parça gözlediğimiz, son açıklamada ise tüm değişimin en doğru biçimde adlandırıldığı görüşü var. Ayrıca kişisel olarak belirtmek istediğim bir nokta var. Gerek kitabı okuduktan, gerekse üzerinde tartıştıktan sonra, kafamda faşizm konusundaki görüşler daha da berraklaştı. Hem ben, hem diğer arkadaşlar, faşizm olgusuna karşı duygusal yönler taşıyan yaklaşımımızdan tamamen sıyrıldık. Faşizme, baskıya göre anlam yüklemenin yanlışlığını çok iyi kavradık.

Yoldaşın söylediği gibi, işçi sınıfı ve devrimci hareket üzerinde baskının varlığı, burjuva diktatörlüğünün özünden kaynaklanıyor. Doğal olarak faşizm dönemlerinde bu baskı doruk noktaya ulaşıyor. Ama baskı devam ediyor diye faşizmin sürdüğünü iddia etmek yanlış olur.

Bu konu üzerinde durmamın nedeni Türkiye'de hiçbir şeyin değişmediğini iddia edenlerin, böyle bir iddiayla parti içinde sorun çıkarıcıların devrimci



hareket üzerindeki baskıyı, işçi sınıfına dayatılan baskıcı yasaları ileri sürmeleridir. Bence bu yaklaşımın bir tek

sonucu vardır, bugün koşulları oluşmaya başlayan açık savaşımdan kaçmak. Sanırım bugünün sorunu, baskının varlığın-

dan değil, bu baskılara karşı yığınların susup susmadığıdır.

Evet yığınsal açık tepkiler henüz sistemleşmedi, ama artık faşizm döneminde sistemleşen korku, yılgınlık da yok. İnsanlar politikadan söz ediyor, tepkilerini dile getirebiliyorlar. Sürekli "bu işin sonu ne olacak" diye soruyorlar. Örneğin, öğrenci gençlik bugün de geçmişten çok farklı olmayan baskılarla karşı karşıya. Ne var ki, özellikle son dört, beş aydır dağınık, kendiliğinden, kararsız da olsa sorunlarına sahip çıkma çabası içindeler. 12 Eylül öncesi ortaokul veya lisede olan birçok öğrenci, henüz yerine oturmamış bir şekilde de olsa, toplumsal bir değişim, devrim zorunluluğu konusunda kafa yoruyorlar. Bunlarla konuştuğumuz zaman bizleri büyük bir heyecanla dinliyorlar, anlattıklarımız üzerinde düşünüyorlar.

Yoldaşlar, üzerinde en çok tartışılan, ama tüm arkadaşların kafasında artık açık olan nokta, faşizmin çözülme nedenidir. Sorulan soru şuydu: "Halkın baskıcı burjuvazinin çelişkilerini siyasi alanda nasıl keskinleştirdi. Buna neden olacak bir tepki gündemde değil." Bu konuyu şöyle sonuçlandırdık!

Evet ilk bakışta faşizmi çözen olgu, burjuvazinin iç çelişkileriymiş gibi geliyor. Ama faşizme muhalefet eden burjuva kesimler, halk cuntaya karşı olduğu için ortaya çıktılar. Halkın tepkisini kuşatabilmek için sahneye çıktılar.

Eğer egemen güçler arasında siyasal alanda bir karmaşa yükselmişse, bu yönetilenlerin, yani halkın hoşnutsuzluğundan kaynaklanır. Çünkü yönetimin nesnesi halktır, yığınlardır. Ayrıca halkın savaşım potansiyelinin yükselmesi denilince hep yığınsal sokak gösterileri düşünülüyor. Halbuki sorun temelde hangi düzeyde olursa olsun varolan durumdan hoşnut olup olmama sorunudur. Bu hoşnutsuzluk açık gösterilere dönüşebilir ama dönüşmemesi onun olmadığını veya yükselmediğini göstermez. Faşizm sürecinde yadsınamayacak şey halkta biriken hoşnutsuzluktur. Bu hoşnutsuzluk ekonomik bunalımı çözemeyen cuntaya karşı burjuva kesimlerin muhalefeti yükseltmesini sağlar.

Kitabın ikinci bölümünde kafamızın açık olmadığı hiçbir nokta çıkmadı. Ancak bu bölüm üzerinde uzun uzun durduk. Bu bölümü bundan sonraki yaşamımızın rehberi olarak değerlendirdik. Fikirleri detaylandırarak, somut olarak nasıl bir çalışma yürütmemiz, daha etkinleşebilmek için neler yapmamız gerektiği üzerinde durduk.

Yoldaşlar, inanın, Türkiye bugün, komünistler için, her bir anı değerlendirilmesi gereken günler geçiriyor. Böylesine doğru bir yaklaşımı oluşturduktan sonra, bizler için başarısızlığın tek gerekçesi ya çalışmamak ya da doğru bir çalışma izleyememek olabilir.

*Yıldız Cansoy, Ankara*

Yığınlar sokakta değil diye faşizm çözülmedi diyenler sınıflar çatışmasında proletaryanın gücünü görmeyenlerdir

## Bilimselliğin yerini duygusalılık alınca

Yoldaşlar, Dünkü buluşmamızda yoldaş bizlere Almanya'da gelişen olayı bilebildiği kadarı ile anlattı. Biz faşizmin çözülme süreci ile ilgili yeni yaklaşımımızı tartışmış ve bu konuda netliğe zaten ulaşmıştık. Fakat bize dün ulaşan haberden sonra yeniden tartıştık.

Türkiye ortamının psikolojik durumunu düşündüğümde "faşizmin çözülme süreci" ile ilgili sorunların hangi noktalardan kaynaklandığını düşünemiyordum.

Yürükoğlu yoldaşın 10 Eylül konuşmasını kapsayan kitabı şu anda yanımda yok. Aktarmaya çalışacağım görüşlerimde kopukluklar olabilir bağışlayın.

Çözülme süreci ile ilgili saptamamızı insanların anlayamalarının ilk ve en önemli nedeni duygusal yaklaşımlarından kaynaklanıyor. Türkiye'de böyle oluyor. Geçen yıllarda Türkiye'de devrimciler arası konuşmalarda faşizm ile ilgili şunlar söyleniyordu: "Adamlar bu defa sıkı geldiler. Gitmeyecekler. Gitseler bile devrimcilerin bir daha ortaya çıkmalarını önleyecek biçimde faşizmi kurumsallaştıracağız, öyle gidecekler." Ve hazırlanan anayasanın anti-demokratik maddeleri ile olsun, YÖK'ün sistemleştirilmesi ile olsun, biz dememiş miydik faşizm kurumsallaştı dediler.

Bu tür bir kafa yapısı bizleri çok kolay teslimiyetçiliğe

ve kendi gücümüzü iyi kavrayamama noktasına götürür. Hatta sonuçta kendi varlığımızı yadsımaya götürür. Çünkü bu görüş burjuvaziyi iradi bir güç olarak gösteriyor. Burjuvazi her dönem için, çeşitli yollarla devrimci çalışma olanaklarının ortadan kaldırılması yolunda önlemler alır. Eğer olanaklı ise devrimci muhalefet ortamının bir demokratik cumhuriyet içinde eritilebilmesi, burjuvazi açısından en avantajlı konumdur.

Kapitalist devlet biçimlerini, sınıflar çatışmasının o günkü durumu, ağır ekonomik bunalım, halkın tepki gösterme sinyalleri vermesi ve burjuvazi içinde gündeme gelen iç çelişkiler temelinde incelemediğimizde, doğal olarak çözülme süreci kavramını anlayamıyoruz. İnsanlar burjuvazi halkı kandırmaq için bir yalan söylüyor, siz de inanıyorsunuz diyorlar. Çünkü olayların gelişim çizgisi içinde kendi güçlerinin ne anlama geldiğini bilmiyorlar. Bugün sessiz gibi durduğu için sınıflar çatışması içinde proletaryanın gücünü göstermiyorlar. Çünkü onlar için "sınıflar çatışması" kavramı ancak genel grevler olduğunda, silahlı çatışmalar başladığında anlam kazanıyor. Bir devrimci durumun üst düzeyleri demek olan o günlere daha kolay ulaşabilmemiz, en önemlisi de o günlerden devrimle çıkabilmemiz için "sınıflar çatışmasının"

bugünkü boyutunu doğru kavrayıp, gereklerini yapmamız gerektiğini bilmiyorlar. Böyle bakışlıklar için de, olaylara, burjuvazinin, Evren'in hayalleri açısından bakmış oluyorlar. Ülkemizin tüm devrimci güçlerini, halkımızı, hapisanelerdeki binlerce yoldaşımızın direnişlerini inkar etmiş oluyorlar.

Bu noktalara birçok insan duygusal yaklaşımdan dolayı geliyor. "Faşizmin çözülme sürecinin şu tarihlerde sona ermiş olmasından" söz ettiğimiz anda şöyle düşünüyorlar: Demek ki karşıımızdaki faşistliği şu ta-

rihte sona erdi, "faşist" eşittir "kötü" olduğuna göre kötülüğü de sona erdi! İşte burası onlara ters geliyor, karşıımızdaki kabileceğimiz en kötü adı koymayıp daha az kötü olanı takıyoruz! Belki çok basit bir dille anlattım ama, ben bu bakış açısının birçok insanın kafasında yer ettiğine inanıyorum. Çünkü bu konudaki görüşlerimizi ilk kez ağızdan duyduğumda (henüz yayınlar ulaşmamıştı) ben de içsel bir tepki duymuştum. Başka bir nedenden değil yukarıda sözünü ettiğim duygusal yaklaşımdan.

Yoldaşlar, bunların yanısıra çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bir yoldaş yayınlarımızı ilettim. Konuşuyoruz. Konuşmalarımızın çok olumlu bir düzeyde sürdüğünü söyleyebilirim. Bana adı gönderilen diğer yoldaşla da her hafta buluşuyoruz. Yayınları henüz veremiyorum, konumu uygun değil. Yakında düzelecek. Geleceğe çok umutlu bakan bir insan. İlk buluşmamızın sonunda, "bu olay beni çok sevindirdi" dedi. Yayınları çok okumak istiyor. Selamlar, sevgiler.

*Kemal Çağlar, Ankara*

## H r d" nemece hazır kadrolar

Değerli Yoldaşlar, Parti yıkıcılığına yönelmiş birkaç kişinin ülkenin kiritik bir döneminde partiye zarar vermeden başka bir amaçları olmadığı artık açıkça ortaya çıktı. Ancak zarar veremedikleri bir yana partimiz bu olaydan da yararlanmasını bildi. Ben örgütsel birkaç noktaya değinmek istiyorum. Şunu da belirtmekte yarar görüyorum, parti yıkıcılığını amaçlayan bu kişilerin bence partide artık yerleri olmaması gerekir.

R. Yürükoğlu yoldaşın "İşçinin Sesi"nde kriz olmaz" yazısına canla başla katılıyorum. Avrupa'da çalışmanın yenmemiz ge-

reken zorluklar yarattığını yoldaşımız çok güzel koymaktadır. Ayrıca partiye her kapıyı çalan girmemelidir konusu kafamda daha bir açılmıştır. Şunu da gözden geçirmek gerekir. Partimizin yukarıdan aşağıya denetlenmesi daha da sıkılaştırılmalıdır. Biz de merkeze sadece bir rapor verip denetlendiğimizi düşünmeyelim. Asıl sınıdığımız yer yaptığımız iş, pratiktir. Partimiz merkezietçi bir partiye sıkı bir denetim olacak demektir.

Yığın çalışması üzerine de birkaç şey yazmak istiyorum. Yığınlara yaklaşımımızı daha da etkinleştirmeliyiz. Yığın ilişkisi

olmayan bir örgüt ya da bir üye kalmamalıdır. Bugün önümüzde duran asıl temel çalışma budur. İşçilerin, emekçilerin ekonomik, demokratik sorunlarına eğilmek ve onları bu yolla devrim savaşına kazanmak olmalıdır. Partimizin önümüze koyduğu yeni görevlere sarılmamızdır. Kadrolarımızı bu savaşım içinde daha da pişirmeliyiz. Önümüzdeki dönemece hep birlikte böyle dönemeçler ortaya çıkacak. Bunlara hazırlanmalıyız. Partimiz her dönemece dönmeye hazır kadrolar elinde yükseliyor, yükselcektir.

*Kerim Kandemir, Paris*







Limousin Bölgesi Orman İşçileri Sendikası bu dalda çalışan tüm işçilere hizmet etmek, onları örgütlemek, burjuvaziye karşı mücadele etmek için kuruldu.

## Kurduk ve yaşatacağız

İşçi Emekçi Kardeşlerim, Yol-  
daşlar,  
Biz, Fransa'nın Limousin bölge-  
sinde çalışan, orman işçileriyiz.  
Bu bölgedeki orman işçilerinin  
geçmiş günümüzden on yıl  
öncelerine dayanır. On yıl önce  
çok az olan Türkiyeli orman  
işçisi sayısı şimdi 500 kişiye  
yaklaşmıştır. Bu yazımda Türki-  
yeli orman işçilerinin bazı dertle-  
rine değineceğim.

500'e yakın orman işçisinin  
çoğu Türkiye'nin değişik yörele-  
rinden, köylü kökenli, küçük  
burjuva türü insanlardır. Bir  
kısmı Fransız hükümetinin, 1981  
yılında yabancı kaçak işçilere  
tanıdığı af yasasından yararlan-  
mak için turist olarak bulunduk-  
ları diğer ülkelerden ve Türki-  
ye'den Fransa'ya girmeyi başarmış  
işçilerdir. Diğer bir kısmı  
yine siyasi sığınma yasasından  
yararlanmak amacıyla girenler-  
dir. Bu insanların, bu yasaların  
tanıdığı haklardan yararlanabil-  
meleri için Fransa'da iş bulma-  
rı gerekiyordu. Mesleklerine uy-  
gun veya fabrikada iş bulmanın

imkansızlığı nedeniyle, akrabalık  
ve hemşehrlik gibi ilişkilerin  
yardımıyla orman ve inşaat  
işkolunda iş bulabilmişlerdir.

Orman işi bulabilenlerin otu-  
rma izni alabilmeleri için, bir  
yıllık iş kontratı yaptırılmaları  
gerekliyordu. Bu kontratı yaptı-  
rmak için çoğu patronlara 6000-  
12.000 frank açıktan para öde-  
mek zorunda kalmışlardır. Bu  
parayı ödemeyenler ise 6-12 ay  
arası boğaz tokluğuna çalışmayı  
kabullenmişlerdir.

Bu soygun çarkını çevirenler  
arasında "ezilen" Türkler ve  
diğer yabancılar da vardır. Böl-  
gedeki orman tekelleri boğaz  
tokluğuna işçi çalıştırmakta ko-  
laylık sağlayan Türkiyeli küçük  
orman patronlarını tercih eder  
olmuşlar ve kârlarını istedikleri  
noktaya ulaştırmışlardır. Bu ara-  
da, küçük patronlar arasında  
korkunç rekabet vardır. Ve  
bu rekabetle işçilere en acı  
emek sömürsünü, en çirkin şe-  
kilde Türkiyeli patronlar uygula-  
maktadırlar. Bu da gösteriyor ki  
sorunun kökü ulusal değil sınıfsal

farklılıklardır.

Neticede işçi olarak çalışanla-  
rın çoğu aç, yorgun, evsiz, dilsiz,  
hasta ve parasız olmuşlardır. Bu  
durumlarını dil bilen bazı arka-  
daşların yardımlarıyla ilgili ma-  
kamlara iletilmişlerse de netice  
değişmediği gibi, daha da kötüye  
gitmiştir. Burjuva yasalarının  
işçilerin derdine deva olmaması  
sömürülenlerin cesaretini arttırmış  
ve açıktan tehdit bile eder  
olmuşlardır. Bu durumda örgüt-  
süz olan bu işçiler, bırakın çağın  
uygarlığını bir yana, Fransa'nın  
50 yıl önceki yaşam düzeyinden  
bile daha geri bir yaşam düzeyine  
terkedilmişlerdir.

İşte bu vahim durumlar karşı-  
sında böyle durmak yerine kur-  
tulabilmek için, burjuvazinin  
örgütlü gücü karşısında bizim de  
örgütlü gücümüzü göstermemiz  
gerektiğini orman işçilerine an-  
lattık. *İşçinin Sesi*'nin öneri-  
siyle yıllardır örgüt girmemiş  
bu bölgede bir orman işçi-  
leri sendikası kurmaya karar  
verdik. CFDT'den yardım iste-  
dik. Kabul ettiler. Ve Bourga-

neuj kazasında 30 kadar Türki-  
yeli arkadaşla 25 Kasım pazar  
günü bir evde ön toplantımızı  
yaptık. Bu toplantıda tüzük  
tartışılarak kabul edildi. 1 Aralık  
cumartesi günü Gueret ilinde  
kongre yapılması kararlaştırıldı.

1 Aralık günü kongre yapaca-  
ğımız salonda CFDT'nin "açık  
kapı" dediği herkese açık bir  
toplantısı vardı. Bu toplantıdan  
sonra saat ikide kongremiz  
başladı. CFDT'nin bölge sekre-  
teri ve yardımcısı, bazı görevli-  
leri ve üyeleri de aramızda idi.  
Kongreye kalabalık bir Türkiye-  
li topluluğu katıldı.

Kongrenin gündemi şöyleydi:  
Bir dakikalık şehitlerimize saygı  
duruşu, divan seçimi, konuşma-  
lar, tüzük tartışması, yönetim  
kurulu seçimi ve kapanış.

Saygı duruşundan sonra di-  
van seçimi yapıldı. Divana,  
başkan olarak bir Fransız ve iki  
Türkiyeli arkadaş seçildi. Daha  
sonra *İşçinin Sesi*'nin ve Paris  
İşçi Bürosu'nun kutlama mesajı  
okundu. Mesajlar coşkuyla al-

ışlandı. Kongrede tüzük tartış-  
ması çok canlı geçti. Bu arada  
aramızda olan *İşçinin Sesi*'nden  
bir yoldaşın işçi, patron ve  
küçük burjuva tanımlamalarını  
yapması bizim için çok öğretici  
oldu. Kongremizde olup bitenler  
bir arkadaş aracılığıyla Fransız  
arkadaşlara tercüme edildi. Yö-  
netim ve denetleme kurulu se-  
çildi.

Kongremiz coşkuyla başladı  
ve öyle kapandı. Böylece Limou-  
sin Bölgesi Orman İşçileri Sen-  
dikası bu dalda çalışan tüm işçi-  
lere hizmet etmek, onları örgüt-  
lemek için, burjuvaziye ve sömür-  
genlere karşı mücadele etmek  
için, işçilerin birliği olarak kurul-  
muş oldu.

Onu amacına ulaştırmak ve  
yaşatmak için daha çok çalışmak  
gerekir. Daha çok destek ister  
ve her yönüyle daha çok güçlü  
olmak gerekir. Bu da bu birlik-  
teki arkadaşların azimle, yılmadan  
çalışmalarına bağlıdır ve biz  
bundan eminiz. Kurduk ve yaşa-  
tacağız.

A.S. Özgürol, Limousin

1980 öncesi devrimi satanlar aynı tutumlarını her yerde gösteriyorlar

## Pirault gr vi ve menş vikler

Yoldaşlar,  
Pirault grevi sırasında menşevik-  
lerin aldıkları tutum, burada  
başta Pirault işçileri olmak üzere  
herkes tarafından biliniyor. Fa-  
şist patronun düzenlediği saldırı  
sırasında, bir teki bile işçilerin  
yanında kalmayan, olayın baş-  
ından sonuna kadar pasifizm  
yaymaya çalışmaktan başka bir-  
şey yapmayan menşevikler, şim-  
di grevin yarattığı sempatiden  
parsa toplamaya çalışıyorlar.

*Türkiye Postası*'nda grev hak-  
kında çıkan bir yazıda, patron  
fabrikaya bitişik arsanın demir  
parmaklıklarından içeri girip  
işçilere saldırdı ve biz işçiler olay  
yerinden telefon ederek polis  
çağırarak, polisler olayı durdur-  
du, bizler de greve devam ettik,  
diyorlar. Olayı anlatış biçimleri bi-  
le buram buram oportünizm ko-  
kuyor. Pirault olayları hiç de  
onların anlattığı gibi geçmedi.

Gazetemizde yazdığımız gibi,  
Pirault işçilerinin ilk grevi CGT'-  
nin bizim menşeviklerin de katkı-  
larıyla aldığı hatalı tutum nedeni-  
yle işçilerin işyerinden çıkarılma-  
sıyla son bulmuştu. İkinci grev  
işçilerin kararlı tutumu ve *İşçinin  
Sesi* sempatizanlarının öncülü-  
ğüyle başlamıştı.

Grevin 3. gününde patron ve  
30 kadar satılmış köpeği buldo-  
zerlerle işçilerin üzerine saldırdı-  
lar. Menşevikler saldırı başlar  
başlamaz uzaklaşıp kaçtılar. İş-  
çiler, bizden ve başka bir siyaset-  
ten devrimciler saldırıyı püs-  
kürtmek için savaşıırken onlar  
ortalıktan toz oldular. Saldırı  
başladığında bir yoldaşımız,  
"geri çekilmeyin, karşı koyun"

diye haykırıyordu. Patron ve  
adamlarını menşeviklerin dediği  
gibi polis durdurmadı, işçilerin  
kahramanca savaşı geri püskürttü.

Menşevikler CGT'nin koltu-  
ğunda birşeyler yapar görün-  
yorlar. Gelin görün ki hiçbir  
zaman işçilerin gönlünü kaza-  
namıyorlar. Tekkeci davranış-

ları işçiler arasında tepki uyandı-  
rıyor. Örneğin CGT'den birkaç  
delegeyle birlikte kimseye haber  
vermeden açlık grevi yapma-  
ya karar verdiler, bölücülük  
yaptılar. Bu tutumlarının eyleme  
zarar vermemesi için çalışan  
gene biz olduk. Bunun sorumlu-  
su kuşkusuz CGT'yi de yanılan

menşeviklerdir. Her yaptıkları iş  
patrona yarıyor.

Önce herşeye seyirci kalan  
menşevikler bir işçi ölüp üç  
işçi de yaralandıktan sonra,  
CGT'yle birlikte gösterişli ey-  
lemler düzenliyorlar. Ama işçiler  
yaşadıkları deneylerden çok şey  
öğreniyorlar. 1980 öncesinde

devrimi satanlar aynı tutumları-  
nı her yerde gösteriyorlar.

Burjuvazinin karşısında çelik  
disiplinli, savaştan, kafası pırıl  
pırıl açık bir komünist partisi  
gereklidir. Bu nitelikleri taşıyan  
partimiz TKP-*İşçinin Sesi* işçi  
sınıfının öncü örgütü olacaktır.  
Hüseyin Savaşkan, Paris



Rotterdam'da pazar işçilerinin grev haberini geçen sayımızda vermiştik. Grevlerini başarıyla bitiren pazar işçileri İşçi Merkezi'nde yapılan bir toplantıda